

FOCUS

Revistă a elevilor de la Colegiul
Național
„Octavian Goga”
Miercurea-Ciuc

Ediția a XXXX-a

Mai 2018

Fondator: Sorin Drăghici

Tehnoredactare: Maria Chende

Îndrumători:

Prof. Magdalena-Camelia Dumbravă – Director

Prof. Nicoleta Grădinariu –Limba și literatura română

ISSN : 2066-7410

Editura Eurocarpatica (Miercurea-Ciuc)

Tipărit cu sprijinul financiar al Primăriei Municipiului Miercurea-Ciuc

© Redacția Revistei „Focus” 2018 CNOG

CITITORULE...

Lumea se află într-o continuă schimbare, iar tu nu ești în niciun caz excepția care să întărească regula. Anii trec incontrollabil, chiar obsedant de repede, lăsându-și amprenta asupra noastră, până când ne trezim într-o zi și realizăm că nu mai suntem la fel. Că nu vom mai fi niciodată la fel. Și doare atunci când ne gândim că, așa cum afirma Joan Didion, deja am pierdut legătura cu vreo două personae care obișnuiam „să fim”.

Dar un lucru e cert: nu te teme, dragă elev, stimate cititor, deoarece schimbarea este cel mai bun lucru care ți se poate întâmpla de-a lungul vieții tale. Mulți îți vor spune că tu, ca entitate solitară, nu poți schimba nimic de unul singur, că suntem cu toții doar „praf în vânt”, așa că îți dăm un sfat: îmbrățișează schimbarea, devino cine ai vrut mereu să fii și schimbă lumea din jurul tău întrucât aceasta să te facă fericit, mulțumit de munca ta.

Redacția

CULTURĂ

• PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ 2017

În anul 2017 premiul Nobel pentru literatură i-a fost acordat scriitorului britanic de origine japoneză Kazuo Ishiguro, pentru „romanele sale de mare forță emoțională care dezvăluie abisul de dincolo de sentimentul nostru iluzoriu de conectare cu lumea” (Comunicatul de presă al Academiei din Stockholm).

Kazuo Ishiguro s-a născut la Nagasaki în 1954 și a imigrat în Marea Britanie în 1960. A debutat ca prozator la douăzeci și opt de ani cu „Amintirea palidă a munților”, roman recompensat cu *The Winifred Holtby Prize of the Royal Society of Literature* și tradus ulterior în treisprezece limbi. În 1986 i-a apărut al doilea roman, „Un artist al lumii trecătoare”, nominalizat în același an la *Booker Prize*, laureat al *Whitbread Book of the Year Award* și tradus în paisprezece limbi.

1989 este pentru Ishiguro anul de vârf al carierei, autorul obținând cu „Rămășițele zilei” râvnitul *Booker Prize*. În 1995 Ishiguro a publicat „Nemângâiații”, urmat de „Să nu mă părăsești”. În același an Kazuo Ishiguro a primit distincția de *Officer of The British Empire for Services to Literature* și, în 1998, Ordinul de Chevalier des Arts et des Lettres din partea statului francez. În 2015 îi apare romanul fantasy „Uriașul îngropat”.

Temele abordate de scriitor în operele sale sunt memoria, timpul și autodeziluzia. Ele sunt deosebit de prezente în cel mai cunoscut roman al său, „Rămășițele zilei” (1989), care a fost adoptat într-un film ce a primit opt nominalizări la premiile Oscar și în care rolurile principale au fost interpretate de actorii Anthony Hopkins și Emma Thompson.

Stilul literar al lui Kazuo Ishiguro este marcat de un mod de exprimare deosebit de reținut, independent de evenimentele relatate. În același timp, cele mai recente ficțiuni ale sale conțin elemente fantastice. În „Never Let Me Go”, dar și în alte texte ale sale, pot fi remarcate și anumite influențe muzicale. Un exemplu edificator în acest sens îl reprezintă colecția de povestiri scurte „Nocturnes: Five Stories of Music and Nightfall” (2009), în care muzica joacă un rol central în descrierea relațiilor dintre personaje. Pe lângă cele opt romane publicate, Kazuo Ishiguro a scris și scenarii pentru mai multe producții cinematografice și de televiziune.

În România, romanele sale au fost traduse de editura Polirom. Printre scriitorii favoriți anul acesta la premiul Nobel s-au aflat Ngugi wa Thiong’o din Kenya, japonezul Haruki Murakami, romanciera canadiană Margaret Atwood, poetul sud-corean Ko Un, israelianul Amos Oz, scriitorul și traducătorul italian Claudio Magris și romancierul spaniol Javier Marías.

Fiecare premiu Nobel din 2017 va fi însoțit de un cec de 9 milioane de coroane suedeze (1,1 milioane de dolari). Potrivit tradiției, premiile Nobel vor fi înmânate ca în fiecare an în timpul unui banchet oficial ce va avea loc pe 10 decembrie, data la care se comemorează moartea lui Alfred Nobel.

Coja Gabriela (Clasa a XI-a A) și Mutică Andreea (Clasa a X-a A)

• CE MAI CITIM -RECENZIE

Mincinoșii

de E.Lockhart

Mincinoșii este o poveste emoționantă și tulburătoare, despre legăturile dintr-o măreață familie, secrete dureroase, prima dragoste, greșeli, iertare, dar totodată este povestea unui război al orgoliilor și al egoismului, un război condus de părinții manipulatori care își învrăjesc ficele, forțându-le să se lupte pentru averea bunicului lor. Un război căruia îi cad victime copiii, prinși la mijloc și captivi într-o lume avară și meschină. Urmările sunt evidențiate într-un mod dur și surprinzător.

Membrii grupului Mincinoșii sunt: Cadence, Johnny, Mirren, care erau verișori și Gat, care era prietenul lui Johnny, iar ei în fiecare vară mergeau la bunicul lor, care locuia pe o insulă privată, petrecând acolo, moment plăcute sau mai puțin plăcute alături de măreța familie Sinclair.

Cadence, un personaj cu un nume interesant, este prima moștenitoare a familiei Sinclair, dar ea eșuează încă din momentul în care se îndrăgostește de Gat. O persoană înstărită ca ea, după cum afirmă familia ei, în special mama ei, nu ar trebui să stea lângă o persoană ca Gat, un pasionat de politică cu un suflet cald, care mereu se gândește la alții. Afectați de decesul bunicii lor, mamele adolescenților sunt și mai pornite în această competiție a banilor. Nimic în jur ajunge să nu mai conteze, astfel că Mincinoșii, rămân liberi și dezvoltă pasiuni, experimentează, trăiesc și își jură loialitate și dragoste veșnică. Inițial nu par afectați de tot ce se întâmplă în jurul lor, dar toate acestea până într-o dimineață, când Cadence este găsită pe țărm, numai în lenjerie. Acest

accident teribil îi provoacă o amnezie îngrozitoare, cu dureri atât de insuportabile, încât nici un fel de tratament nu o poate alina. Lipsește două veri de la insulă și este separată de Mincinoși, dar nu înțelege de ce niciunul nu a încercat să-i vorbească în timpul acesta. Însă în cea de-a treia vară, se întoarce la insulă și observă o schimbare. Toți se purtau ciudat cu ea și nu voiau să aducă în discuție incidentul. În zilele în care amnezia o ține în pat, Cadence încercă să-și găsească singură răspunsurile la anumite întrebări ce o frământau în legătură cu accidentul. Finalul este umbrit de dramă care ar fi putut fi evitată și de sentimentele de neputință care îl încearcă pe cititorul silit să se confrunte cu o pierdere atât de brutală.

Stilul unic în care a fost scris volumul transformă Mincinosii într-o lectură captivantă, intensă și impresionantă. Interacțiunile membrilor familiei Sinclair sunt realist portretizate, atât relațiile dintre copii și părinți, cât și cele dintre copiii care înfruntă împreună neînțelegerile care intervin între adulți. Loialitatea, sinceritatea și afecțiunea care îi leagă pe cei patru prieteni, pare să aibă un final fericit, dar în realitate, finalul este unul atipic, neașteptat. Modul în care cei patru aleg să abordeze problemele din familiile lor, comportamentul iresponsabil și tragedia pe care o provoacă involuntar, evidențiază tipologia adolescentului imatur și impulsiv, care dramatizează orice situație și într-un moment de disperare își poate distruge iremediabil atât propria viață, cât și pe a celor din jur. O lectură șocantă, o lecție de viață cutremurătoare, Mincinoșii este un roman care ne reamintește cât de devastatoare pot fi uneori consecințele faptelor noastre și cu câtă ușurință, o clipă de imprudență poate frânge viitorul.

Enea Maria-Magdalena (Clasa a-X-a A)

• ROMANELE GRAFICE... POT FI CONSIDERATE LITERATURĂ?

Romanele grafice pot fi considerate cu adevărat literatură? Consider că pentru a răspunde la această întrebare trebuie să ne facem o idee mai concretă despre ce este literatura și ce sunt romanele grafice.

Dacă mergem să verificăm înțelesul „literaturii” în DEX atunci o să putem citi următoarea definiție: *artă sau creație artistică al cărei mijloc de exprimare este limba*, dar oare literatura se poate exprima doar prin „limbă”? După ce am verificat sensul „literaturii”, acum cred că ar trebui să vedem ce este un roman grafic. Majoritatea oamenilor când aud de *roman grafic* consideră că este doar un termen mai elevat folosit pentru benzile desenate, care de cele mai multe ori sunt considerate infantile și o pierdere de vreme. Banda desenată are ca țintă, într-adevăr, un public mai larg, dar acest lucru nu sugerează că aceste „forme de artă modernă” au un conținut pueril. Din cauza acestei generalizări a apărut termenul de roman grafic, acesta fiind o bandă desenată mai lungă cu o poveste și un fir epic mai complex, asemănător unor romane, având ca țintă un public mai matur.

Acum că avem o idee mai complexă despre această temă, o să încep prin a-mi împărtăși experiența proprie despre subiectul în cauză. Primul roman grafic pe care l-am citit este „Maus” de Art Spiegelman, acesta fiind *singurul roman grafic premiat cu Pulitzer*. Structura cărții este

una complexă, ilustrând relația tată-fiu (Vladek și Art), fiu-mamă naturală (ce s-a sinucis după evenimentele traumatizante), fiu-mamă vitregă, dar prezentând și sentimentul de vinovăție a supraviețuitorului, sentiment purtat permanent de cei ce au trecut prin Holocaust și au trăit să vorbească despre ororile perioadei.

Toate personajele poartă măști: evreii sunt șoareci, naziștii sunt pisici, iar polonezii sunt porci, permițând autorului să dea întregii cărți aspectul unei fabule monstruoase, idee ce nu putea fi exprimată doar prin intermediul limbii. Totodată, chiar dacă stilul grafic este unul simplu, alb – negru, acesta este extrem de puternic și încărcat de un simbolism bogat, introducându-i pe cititor atât de adânc în acțiunea cărții încât aceștia o să ajungă copleșiți de toate sentimentele puternice ce reies din traumatizanta experiență din timpul Holocaustului. Toate evenimentele ilustrate de autor, atât relațiile dintre personaje cât și experiențele povestite de Vladek (tatăl personajului principal - Art) din lagărele de la Auschwitz, Gross-Rosen și Dachau, creează o operă de artă brutal de emoționantă.

Washington Post a scris despre acest roman că este „o izbândă tăcută, emoționantă și simplă - imposibil de descris cu precizie și imposibil de realizat altfel decât într-o bandă desenată”. Nu cred că pot să mai adaug ceva la comentariu, care în câteva cuvinte a motivat de ce „Maus”, un roman grafic, poate fi considerat LITERATURĂ.

Dacă v-am făcut curioși și v-am determinat să citiți un roman grafic, vă pun la dispoziție câteva titluri cunoscute ce au stârnit interesul multor critici literari: *Persepolis* de Marjane Satrapi, *Stigmata* de Lorenzo Mattotti și Claudio Piersanti, *Elabugade* Alex Tamba și George Drăgan, *Fun Home: A Family Tragicomic* de Alison Bechdel și *Istoria benzii desenate românești*.

Vînaga Mădălina
Clasa a XI-a A

JURNAL DE LICEAN

• *Clasa a IX-a*

Fizic, mă aflu în clasă, rândul din mijloc, în spatele fetei care îmi fusese colegă și în clasele gimnaziale. Mă gândilă plăcut soarele prin fanta pe care o lasă către mine draperia groasă a geamului uriaș din sala de clasă. Profesoara de geografie ne vorbește despre clima ecuatorială , dar psihic și metafizic, gândul meu se întrebă: este liceul oare așa cum m-am așteptat?

Părinții îmi povesteau despre liceu, ca fiind cea mai frumoasă perioadă a vieții, o perioadă lipsită de griji, în care încercau și simțeau lucruri noi, cu seri dansante și cu întâmplări haioase. Mai pe scurt, începutul unui noi capitol.

Profesorii din gimnaziu ne sfătuiau să ne alegem profilul în funcție de materiile care ne plac și după cariera pe care vrem s-o urmăm, spunându-ne că fiecare profil este solicitant în felul lui și că profesorii nu mai sunt atât de apropiați de elevi.

În schimb, cei care au „citit câteva pagini ale noului capitol”, mi-au mărturisit că liceul are și bune și rele, că trebuie să înveți, dar să te și distrezi, mai ales ca boboc, și să trăim din plin această perioadă.

Dar cum îl văd eu? Sinceră să fiu, nu mă așteptam să mă acomodez atât de repede, având în vedere faptul că sunt într-o școală nouă, am profesori și colegi noi, iar majoritatea prietenilor mei sunt la alte profile. Pot spune că liceul este diferit de ceea ce am întâlnit până acum și, totuși, este și o combinație a lucrurilor prezentate mai sus.

Am cunoscut o lume nouă prin diferitele activități la care am participat, am făcut „cunoștință” și cu... chiulul, ca orice boboc. Profesorii sunt oameni faini, cu unele excepții, dar colectivul clasei nu este chiar cel la care m-am așteptat, dar știți cum se: nu le poți avea pe toate.

Din curiozitate m-am gândit să întreb și câțiva boboci ce părere au ei despre această nouă etapă a vieții lor. Un prieten și fost coleg de la filologie, la întrebarea „Cum ți se pare la liceu?”, mi-a răspuns: „liceul? sincer să fiu nu mă așteptam să mă acomodez așa de repede și ușor, dar au fost niște factori care au influențat acest lucru, cum ar fi, elevii din a XII-a și a XI-a care au fost super faini cu noi și ne-au ajutat de câte ori au avut ocazia (la Balul Bobocilor și nu numai). În legătură cu cei din clasă mă așteptam la ceva mult mai rău, dar totul spre norocul meu. Am avut ocazia să cunosc o mulțime de oameni noi, cu care sper că voi tine legătura peste ani și ani. La capitolul profesori, nu vreau să zic prea multe, însă m-au surprins foarte plăcut. Zvonurile care se auzeau de la generațiile trecute mă speriau, dar mi-am format singur părerea despre ei și, în general, sunt oameni care te ajută la nevoie, cu mici excepții, desigur. În mare parte, profesorii sunt înțelecători cu noi și au răbdare.”

Colega mea de bancă, într-o oră de română, îmi răspunde cu zâmbetul pe buze: „După părerea mea, liceul este o *aventură* interesantă. Mi-am făcut prieteni noi, am împărtășit momente frumoase și speciale împreună. Momentan, liceul m-a învățat ce frumos este să ai prietenii alături.”

Un alt coleg de breaslă îmi răspunde, mai sincer ca niciodată: „Așteptările mele legate de liceu erau destul de mici. Nu credeam că o să fie atât de fain. Odată cu începerea acestui nou capitol, am început să îmi fac prieteni, iar cu unii să întăresc, sau chiar să reclădesc legătura. Am început a IX-a modest, crezând că o să fie un an *basic*, și pot să zic, cu sinceritate, că m-am înșelat. Adevărul e că prin intermediul chiar acestui prim an am consolidat relații, care acum sunt foarte importante pentru mine. Vine și sfârșitul anului școlar și realizez cât de marfă a fost a IX-a și, sincer să fiu, abia aștept să vină a X-a să văd ce mă așteaptă. Până acum a fost o călătorie cu peripeții, de care o să-mi aduc aminte bucuros pe viitor.”

Viața de boboc, și de licean în general, nu este una monotună. Fiecare moment are un „ceva” special, fiecare zi are o întâmplare amuzantă, fiecare săptămână are o concluzie, iar fiecare an este diferit.

Mara Voicu și Smaranda Oprea (clasa a IX-a A)

- *Clasa a X-a*

Dragă jurnalule,

Astăzi, 09.05.2018, am început ziua sub întâmpinarea caldelor raze de soare și trezită de minunata alarmă de ora 5:30. Cu pleoapele îngreunate și cu fața obosită m-am mobilizat până la bucutărie pentru a-mi pregăti savurosul bol cu cereale meditănd la minunatul dar de a ne începe programul școlar de la ora 7 întâmpinați de omniprezentul sarcasm al domnului profesor de fizică.

Ajunsa la școală, mă simțeam captivă într-un scurtmetraj cu zombi: trupuri somnambule conduse pe holuri de un mers apăsător suspinând în barbă "3 în 1, 3 în 1!". Ziua trece ba cu o oră de matematică în care singurul aranjament pe care mi-l puteam imagina era cum îmi aranjez trupul în pat pentru a mă culca, ba cu una de franceză privind la profesoara care, cu zâmbetul pe față, ne vorbea în limbi extraterestre. Nu pot minți, am avut și ore cu care m-am delectat, de exemplu ora de informatică, unde adevărata fericire se ivea când programul rula și calculatorul nu „țipa” la tine pentru că ai uitat să declari o variabilă ori ora de română în care chiar mă întrebam dacă nu sunt cumva la profilul matematică-informatică-română intensiv. În plus, am avut și ore auxiliare de genul „mai comentează o strofă să dormi cinci minute în plus la prânz” și „hai termină exercițiul acesta la mate, că acasă o să-ți fie lene” sau, în termeni populari, desen și muzică.

După 7 ore de trudă m-am întors acasă pentru încă alte ore de rupt degetele și neruonii în realizarea eseului despre aventurile amoroase ale lui Ion, pentru a descoperi în câte moduri pot aranja o portocală, un măr și o roșie și pentru a învăța cum se formează naftalina care îmi omoară molia de companie din dulapul meu, îngropată sub mormanul de haine pe care mama mă pune să le strâng de o săptămână. În tot acest ritual o muscă îmi ține de companie, distrăgându-mi atenția de la suferință. În încheierea seriei un singur lucru îmi mai salvează viața: un moment plin de rafinement, împletit cu diferite elemente ale armoniei și ale fericirii: *serialele!*

Iamandi Andra

E o dimineață oarecare, sună deșteptătorul *made in* Rusia. Îmi deschid ochii, îndrept perna spre deșteptător și printr-o mișcare athletică demnă de aurul din '76 reușesc să-mi dobor adversarul rus. Nu apuc să mă bucur de victoria matinală și deja realizez că... e luni, cea mai perfidă zi. Fiecare luni și fiecare zi e o rutină anostă: trezește-te, mănâncă, spală-te pe dinți, mergi la școală, mănâncă, mergi la antrenament, fă-ți temele. Repetă până la prima vacanță (prin vacanță înțeleg perioadă de pauză școlară în care toți adolescenții sunt obligați să-și exercite talentul nativ: lenevitul).

Multe din greutățile adolescenței provin dintr-un singur loc, școala. Acest loc fastidios este însoțit și de câteva numere care reușesc să descrie în totalitate fiecare individ. Din păcate,

niciunul din numere nu e lozul câștigător, singurul premiu fiind 2 - nota 2. Aceste numere reprezentative fiecărui adolescent sunt așternute cu mare grijă în cataloage de către profesori.

Aceste note sunt acompaniate, la rândul lor, de reacții de indiferență specifice *Străinului* lui Albert Camus: „Azi am luat un doi. Sau ieri, nu-mi amintesc”. Am întârziat la școală, mama și tata se ceartă din cauza unor vase nespălate. Nu mi-am făcut patul de două zile, nimic nu mai contează. Deodorantul ieftin al nepăsării plutește în aer.

Pentru mine perioada adolescenței este una intrinsec paradoxală. Ori întârzi la școală, ori ajung la timp...duminică. Îmi fac tema, deci ratez două mesaje urgente de la iubita mea, cu textul "Răspunde-mi urgent" și "Văd că nu-mi răspunzi, ne despărțim"; nu-mi fac tema, primesc nota doi. Adolescența cuprinde tot ce e mai rău din viața unui copil și tot ce e mai greu din viața unui adult. Am comportamentul și mintea unui copil, dar cei din jur au impresia că sunt un adult; din păcate, aceste așteptări nu-mi conferă drepturile unui adult. În mintea tuturor există adulți și copii, însă nu există conceptul de adolescent. În mod absurd, nimeni în afară de acnea mea nu uită să-mi amintească că sunt un adolescent.

Fiind un adolescent, am mai multe probleme absconse care mă închistează. Consecvent, pot ajunge adeseori extrem de iritat și prost dispus. Așadar, citiți cu atenție prospectul și dacă apar manifestări neplăcute adresați-vă medicului sau farmacistului. Un adolescent poate conține urme de: hormoni, coșuri, violență, limbaj și comportament licențios.

Kristó Roland

• *Clasa a XI-a*

Se spune despre anii de liceu că reprezintă cea mai frumoasă perioadă din viața unui om. Aceștia sunt definatorii în formarea noastră personală și profesională. Liceul este partea vieții de care toți trebuie să ne aducem aminte cu plăcere. Desigur, aceste definiții clasice ale anilor de liceu sunt doar teorie, în esență viața de licean fiind mult mai complicată și complexă decât atât. Dacă te aștepti să fie totul ca în „povești” vei fi dezamăgit, deoarece ceea ce va urma să se întâmple în această perioadă nu se compară cu așteptările.

Pentru toată lumea, trecerea din școala generală în liceu este o mare schimbare. Adolescenții schimbă locul, profesorii, colegii, își modifică prioritățile și gustă un pic din viața de adult când trebuie să își asume responsabilitatea pentru anumite decizii pe care le iau. Prima alegere importantă este ilustrată de alegerea profilului. Dacă ar fi să luăm în considerare ceea ce se zice, alegerea profilului se face în funcție de domeniul pe care vrei să te axezi pe viitor. Ajungând în primul an de liceu constăți cu stupeoare că munca individuală are cea mai mare importanță. Dacă ești la profil real asta nu înseamnă că vei ajunge să fii doctor sau informatician, iar nici profilul uman că vei deveni neapărat un avocat sau istoric. Acestea au de fapt scopul de a dezvolta fie gândirea logică, fie creativitatea.

„Timp liber” reprezintă sintagma pe care o folosești cel mai des în contextul în care vorbești despre cele mai mari dorințe în ceea ce privește această perioadă. Fie proiectele școlare,

fie pregătirile, îți rezervă majoritatea timpului, neputând să te ocupi prea mult de pasiunile tale. Însă, acest lucru se schimbă de îndată ce realizezi că notele reprezintă doar cifre scrise pe o foaie care nu te definesc. De asemenea, orientarea spre materiile care te ajută în ceea ce vrei să faci în viitor reprezintă un moment benefic care va transforma munca pe care o depui pentru a persevera în plăcere.

Una dintre cele mai mari temeri ale tinerilor care încep viața de liceu este aceea de a-și pierde prietenii. Adevărul este că puține dintre relațiile de prietenie din gimnaziu se vor menține. Prietenia capătă un alt sens, realizând că nu este nevoie de un trecut pentru a avea o legătură strânsă cu o persoană și să fii pe aceeași lungime de undă cu ea. De asemenea, un colectiv plăcut poate însemna zile mai bune și lipsite de monotonia specifică zilelor de școală.

Liceul înseamnă profesori noi sau chiar profesorii din gimnaziu, care își schimbă atitudinea față de tine doar pentru că teoretic ai crescut și totodată te-ai maturizat. Aceștia au așteptări diferite, standarde pe care trebuie să le atingi. Indiferent de specializarea pe care o ai, ei consideră că trebuie să le acorzi importanța pe care o dai și materiilor de profil, cultura generală fiind un element important în viața de adult.

În ceea ce privește dezvoltare personală, anii de liceu sunt aceia în care îți conturezi personalitate. Experiențele trăite și oamenii pe care îi întâlnești îți schimbă percepția asupra vieții. Înveți să fii mai tolerant, să te adaptezi mai ușor necunoscutului, să fii persoana de care ești tu mulțumit, ci nu obligatoriu și cei din jurul tău.

Așadar, în ciuda faptului că viața la liceu nu este atât de roz precum te așteptai și a oboselii aproape zilnice, amintirile din această perioadă, momentele petrecute alături de colegi și prieteni sunt de neprețuit. Acestea nu pot fi înlocuite, motiv pentru care te „sacrifici” patru ani pentru ele.

Radu Delia

- ***Clasa a XII-a***

Am fost rugată să scriu despre o zi obișnuită din viața unui elev - un jurnal despre clasa a XII-a. Este destul de greu. Toate etapele din viața unui licean sunt superbe, dar acest ultim an le întrece pe toate.

În primă fază, intervin emoțiile bacalaureatului, cel puțin pentru majoritatea. Acest cuvânt răsună în urechile noastre în fiecare zi. Dar a XII-a nu este doar despre bac, bineînțeles. La începutul anului, simțeam că avem tot timpul din lume pentru orice. Mai ales pentru învățat.

În acest an, clasele sunt mai unite. Ajungem să conștientizăm că acesta este ultimul an împreună și că există anumite șanse de a ne fi dor unul de altul. Se formează prietenii pe ultima sută de metri, socializăm mai mult. Datorită faptului că majoritatea elevilor claselor a XII- a au împlinit vârsta de 18 ani, mașinile devin ca o a doua casă în orele în care se mai chiulește.

Orele trec din ce în ce mai greu. Toți numărăm zilele până la absolvire. Așteptăm și nu așteptăm acest moment... Suntem nerăbdători să începem viața de facultate, dar gândul de a ne face singuri de mâncare ne sperie puțin...

Joi...data? neimportantă – toate zilele sunt la fel...

O zi de școală din timpul anului decurgea după modelul următor:

La ora 7:56 începeau să vină primii adormiți în clasă, cuvintele „vreau acasă” răsunând puternic în încăpere, acest sunet devenind din ce în ce mai puternic în fiecare minut, când mai apăreau elevi în clasă. Astfel, prima oră devenea cel mai dificil lucru prin care trebuia să treacă dragul nostru elev de clasa a XII-a.

Deja la a doua oră lumea începe să se mai trezească, să își intre în ritm, acest succes fiind datorat celor 10 minute dulci de pauză în care elevii și-au putut “oxigena” corespunzător creierul.

A treia ora de obicei decurge fără evenimente.

10:50. Pauza mare.

Este momentul cel mai așteptat din ziua oricărui elev. 20 de minute în care fiecare face ce vrea. Deși pare un timp relativ scurt, elevii profită de absolut fiecare secundă pentru a merge până la magazin, apoi să facă o vizită în spatele școlii și să urce în clasă să mănânce. Bineînțeles că timp de mers la baie nu mai are, motiv pentru care elevul se va cere la oră. Așa că dragi profesori, aici este răspunsul întrebării “da’ ce-ai făcut în pauză?”.

După această pauză, timpul merge relativ normal.

Dar ultima oră..

E acel moment când te uiți la ceas și e 13:20. După jumătate de oră te uiți din nou și e 13:21. Elevul nostru visează deja mâncarea de acasă și se gândește ce poate să facă în timpul rămas după 3 ore de somn. Și clopoțelul devine cel mai frumos sunet auzit vreodată.

Mie, cel puțin, îmi va fi dor de aceste momente. Și sunt sigură că mai găsesc elevi de a XII-a cu astfel de gând.

Și la final, vreau să dau un sfat pentru generațiile următoare: învățați pentru bac, nu e ușor să te apuci cu o lună înainte!

Pascariu Diana

CE MAI FACEM PRIN GOGA

- **CAMPIONATUL DE „LEAGUE OF LEGENDS”**

Un altfel de concurs

În fiecare an se organizează în cadrul școlii noastre diferite campionate sportive cu scopul dezvoltării spiritului competitiv al elevilor. Anul acesta elevii clasei a XI-a s-au gândit să ofere șansa aceasta și elevilor ale căror hobby-uri nu sunt sporturile.

Activitatea a fost posibilă cu sprijinul doamnei director Dumbravă Magdalena și a dirigintei noastre, Szasz Dianna, cărora țin să le mulțumesc. Elevii implicați în proiect au fost : Caliman Daniel, Gane Alexandru, Șchiopu Claudiu, Vrînceanu Gabriel și Ciubucă Adrian.

Jocul de echipă pe care l-am ales a fost League of Legends (LOL) deoarece acesta are peste o sută de milioane de jucători activi lunar în întreaga lume, fiind unul dintre cele mai populare jocuri. În cadrul campionatului au participat 9 echipe a câte 5 jucători fiecare. Pentru a evita orice conflict am tras la sorți meciurile. În camera cu laptopuri s-au jucat meciurile, iar în laboratorul de Informatică și T.I.C. spectatorii au putut viziona meciul în timp real pe proiector. La primele meciuri sala a fost plină cu elevi din aproape toate clasele, lucru care ne-a surprins plăcut pe noi, organizatorii.

Organizarea unui astfel de concurs a necesitat un efort mai mare decât ne-am fi așteptat, însă, privind acum la rezultate, suntem mândri.

Caliman Ștefan-Daniel
Clasa a XI-a A

- **INIȚIERE ÎN CARIERELE S.T.E.M.**

Aș începe prin inițierea abrevierii “**STEM**”, ce provine de la “**Science, technology, engineering and maths**”. Este un proiect ce aparține programului Comisiei Europene “Erasmus+VET” pentru educație, formare, tineret și sport. În cazul câștigării proiectului, partenerul de bază va fi organizația “**Paragon Europe**” din Mosta, Malta.

Selecția participanților se realizează prin aplicarea de către elevi a unui portofoliu de candidatură, care conține: apartenența la grupul țintă specificat în proiect (elevi de la Profil Real, Specializarea Matematică-Informatică, clasele a X-a și a XI-a), scrisoare de aderare la proiect, crearea unui **joc interactiv** în platformele Unity sau Greenfoot, competențe lingvistice de limba engleză, competențe profesionale (cunoștințe teoretice de TIC și informatică, cunoștințe practice de TIC și limbajul de programare C++). În cazul câștigării proiectului, participanții selectați vor beneficia de o experiență unică în studii atât teoretice cât și practice în domeniul informaticii, în luna octombrie a anului 2018, la compania “Paragon Europe” din Malta timp de 14 zile.

În altă ordine de idei, consider că este o oportunitate spre deschiderea unor noi drumuri în domeniul informaticii.

În ceea ce privește experiența mea personală în acest proiect, pot spune cu ușurință că nu a fost o pierdere de timp, ba chiar am reușit să învăț ceva care poate mă va ajuta sau nu pe viitor.

Pe de altă parte, sunt șanse mari ca acest proiect să hotărască viitoarea carieră a unora dintre noi. Cu toții știm cât de mult a evoluat știința în lumea informaticii în ultimele decenii și cu siguranță nu în fiecare zi ți se dă șansa de a lucra cu profesioniști la o companie internațională de mare renume în Europa la o vârstă atât de fragedă. Investițiile sunt enorme peste tot în lume așa încât această oportunitate poate asigura un viitor strălucit.

Sper că am reușit să vă prezint în mare parte despre ce este vorba, șiiii.. cei mai buni să câștige!

Gabriel Vrînceanu (Clasa a XI-a A)

- **ERASMUS+**

Îndrumare! Deși majoritatea probabil că știu unde vor să ajungă și ce trebuie să facă pentru a-și atinge scopul, există și oameni care încă mai au nevoie de îndrumare. Pentru mine experiența Erasmus a fost îndrumarea de care aveam nevoie ca să decid că, într-adevăr, îmi doresc să urmez Academia Militară.

Ziua în care am întâlnit voluntarii Erasmus a fost una dintre acele episoade semnificative dintr-un sezon interminabil. Am învățat să nu las oportunitățile să treacă pe lângă mine și să mă implic în cât mai multe activități, fiindcă prin aceste lucruri câștig cunoștințe valoroase pe care nu le-aș putea dobândi altfel. Datorită atitudinii lor *care free* și al stilului inedit în care abordează anumite probleme, dovada fiind chiar modul neobișnuit în care au abordat tema călăuzirii profesionale, ei au reușit să își lase amprenta asupra noastră .

Oameni *open minded*, prietenoși și charismatici, alături de care am avut parte de momente geniale pe care nu le voi uita niciodată.

Noi considerăm că toți ar trebui să se bucure de o astfel de experiență *self growing* de pe urma căreia vor căpăta o viziune mai largă asupra lumii.

Energia transmisă de voluntari ne-a transpus într-o stare permanentă de beatitudine și ne simțeam de parcă am fi aparținut grupului lor dintotdeauna.

Ca primă activitate din cadrul proiectului *Erasmus+*, voluntarii ne-au invitat să ieșim pentru a începe cu ceva energetic, moment în care un voluntar îmbrăcat într-o cămașă cu imprimeu leopard s-a oprit în centrul cercului format de noi. Ne-a explicat că el va spune un imn al exteriorizării emoțiilor și că ar fi bine dacă am repeta după el pentru a simți energia. Suna cam așa: "Ocelo, ocelo, papadipaduti, papadipaduti, it's not loud enough, it's not loud enough, we can make it louder, we can make it louder!". Volumul a crescut și a tot crescut până când cu toții am început să ne țipăm plămâni în curtea școlii. Astfel, am simțit cu adevărat *vibe*-ul lor și așteptam ca *we can make it louder* activitatea următoare.

Propriu-zis, ceea ce s-a întâmplat a fost că mai mulți voluntari de la Erasmus au alcătuit un sistem eficient prin care mai multe grupe de elevi au avut câteva minute să participe la un stand alcătuit din voluntari informați în domeniul respectiv. Temele au fost: Informatica, Management, Biologie, arte, ONG și sport, iar activitățile erau inteligent gândite pentru a ne face să înțelegem exact în ce constă domeniul respectiv.

După ce am trecut pe la fiecare stand și ne-am bucurat de energia pozitivă a voluntarilor, precum și de informațiile interesante din fiecare domeniu, cu tristețe și părere de rău că activitatea se sfârșește, ne-am luat rămas bun de la oamenii care ne-au făcut ziua mai frumoasă.

Activitatea din cadrul proiectului Erasmus ne-a oferit șansa să întâlnim oameni noi, cu un entuziasm la cote maxime, cu o gândire deschisă și cu un spirit liber, care ne-au deschis orizonturi către viitor. Sperăm că vom mai avea ocazia ca, în anii următori de liceu, să fim implicați în altă experiență asemănătoare.

Tiriplic Larisa și Mutică Andreea (Clasa a X-a A)

BALUL BOBOCILOR - 2017

Pe data de 15 decembrie 2018 Casa de Cultură a Sindicatelor a fost prizoniera unei vrăji pe care până și cei mai râvniți vrăjitori ori cele mai feroce zâne din această lume nu au putut să o cuprindă în farmecele lor, căreia niciun vraci nu a putut să îi extragă esența pentru poțiuniile sale.

Această vrajă a fost Balul Bobocilor!

Însă ca vrăjitoria să își facă efectul și să fie realizată a fost nevoie într-adevăr de multă muncă și organizare.

Rânduiala a fost făcută, coregrafii s-au împrăștiat, astfel încât fiecare pereche să aibă dansul ei, animatorii lucrau de zor la dansurile, scenetele ori cântecele lor, bobocii își studiau scripturile, ascultau indicațiile și se bucurau împreună de ceea ce le oferea această experiență.

Experiența pe care eu am avut-o anul acesta a fost una complet diferită de cea de anul anterior, pe lângă faptul că rolul pe care l-am jucat a fost unul diferit am avut parte și de ocazia de a înțelege cum se întâmplă toată această magie. Acum, în calitate de prezentatoare, să îmi joc rolul, să îmi execut dansul, să ascult indicațiile tuturor era un lucru foarte simplu, decorul se crea, ordinea era stabilită, iar eu doar trebuia să mă prezint, pe când acum rolul pe care îl primisem dirija și tot odată depindea de tot ceea ce se afla în jurul meu. Ca să îmi pot face o intrare, trebuia să știu exact când ies cealaltă persoană din scenă, când trebuia să introduc o alta eram nevoită să știu că aceasta se afla în apropierea scenei să le pot înmâna microfonul, trăiam constant cu emoția de a nu-mi uita replicile, intrările sau de a pronunța greșit numele unei persoane când o invitam în să își prezinte momentul artistic. A fost o provocare!

Săptămânile treceau și ziua balului se apropia, timpul se scurgea și toate detaliile trebuiau puse la punct, fetele cu decorul fugeau din stânga în dreapta după doamna profesoară pentru a-i arăta ce idei inedite le mai veneau, într-o parte se filma trailer-ul, în alta mai multe fete se ocupau cu ultimele detalii, iar ora la care plecam de la școală era din ce în ce mai târzie.

Într-un final a sosit și ziua balului. Acum chiar se putea vedea magia: costumele, muzica, decorul, fiecare om intrase în piele personajului, devenind ca prin farmec de o autenticitate izbitoare.

Astfel, două ore au fost ca o secundă, iar săptămânile care trecuseră au părut ca un minut. După atâtea ore de muncă nici nu mai simțeam oboseala, simțeam doar bucuria de a ne vedea creația realizată.

Ceea ce am experimentat nu se poate exprima în cuvinte, însă doresc să îi mulțumesc din tot sufletul doamnei profesoare Galea Adriana pentru faptul că mi-a încredințat această sarcină, pentru că a fost tot acest timp acolo să ne ajute pe fiecare în parte și pentru că a făcut ca tot acest spectacol să fie posibil.

Tema de anul acesta la balul bobocilor a fost vrăjitoria spectacolul fiind prezentat de Harry Potter (Andra Iamandi), Draco Reacredință (Mihai Galea), David Copperfield (Alex Pescărescu) și nu în ultimul rând, regina ielelor (Teodora Cucuș). Au participat 6 perechi de boboci:

1. Țiganiii ghicitori - Ervin Antal și Oprea Smaranda-Ana
2. Vrăjitori Voodoo: - Apetroaie Sorin și Ghenea Gloria
3. Pălărieri Nebun și Regina de Inima Neagră: Szábo Szilárd și Voicu Mara Ioana
4. Vrăjitori Amerindieni: Bucur Ștefan-Andrei și Pătrașcu Claudia
5. Maleficent și Diaval- Andreea Radu și Adam Sebastian
6. Magicieni expirați- Gertui Szilamer și Kedves Henrieta

Câștigătorii premiului 3. Kedves Henrieta și Adam Sebastian premiul 2: Ghenea Gloria și Szabo Szilárd premiul 1: Andreea Radu și Gertui Szilamer

Iar miss și mister de anul acesta sunt Oprea Smaranda-Ana și Antal Ervin (țiganiii ghicitori) Probele au fost ca cele de anul trecut (prezentarea, proba de dans și proba surpriză). La ultima probă au fost mai multe scenarii diverse: jafuri dintr-un muzeu, telenovele victoriene, momente country etc.

Iamandi Andra-Ioana (Clasa a X-a A)

Detaliile tehnice oferite de Smaranda Oprea, clasa a IX-a A

MATURANDUS 2018

Bacalaureatul este aproape, tensiunea și emoțiile încep și ele să apară și se dezvoltă rapid. Elevii claselor a XII-a lucrează și învață din greu pentru a-și întrece limitele, dorind să ia cu brio marele examen care ne așteaptă pe toți la un moment dat, iar de data aceasta le-a venit și lor rândul. Cu tot stresul pe capul lor, meritau și ei o pauză deoarece o recreere sănătoasă combinată cu puțină distracție crește productivitatea, așa că noi, elevii claselor a XI-a ne-am hotărât să le acordăm aceste lucruri și am început să organizăm Maturandusul.

Totul a început de la o simplă discuție, o propunere banală, ca pe urmă să se organizeze ședințe prin convocarea tuturor elevilor claselor a XI-a, alături de diriginții acestora. O astfel de

șentință era un *brainstorming* de idei privind probele, organizarea, alegerea locului în care avea să se desfășoare acțiunea, premiile și altele. Am încercat cât se poate de mult să fim originali, așa că am ales să desfășurăm activitatea în curtea școlii, ocolind clasicul loc de până atunci: cantina.

A trecut o vreme, și, nemaîntâlnindu-ne, începeam să rămânem fără timp, așa că ne-am mobilizat și am început să alegem probele care au fost născocite în timpul taberei de mate-info a clasei XI-a A. Am ajuns de comun acord să fie trei probe : improvizație , karaoke și cultură generală. La proba de improvizație fiecare dintre noi am spus locuri, stări de spirit și pe urmă situația. Le-am combinat și așa a ieșit proba, ca de exemplu : „Sunteți blocați în lift și auziți alarma de cutremur” și unul putea fi optimist iar celălalt să sufere de constipație, depinzând de ce bilețel extrăgeau. La proba karaoke am încercat să alegem atât melodii vechi, cât și noi, de la mai puțin cunoscute la foarte populare din diferite genuri muzicale. La proba de cultură generală am aplicat aceeași strategie de *brainstorming* și am venit cu cele mai potrivite întrebări. După ce am terminat cu probele, am discutat despre juriu și am hotărât să fie compus din doi profesori: Grădinaru Nicoleta și Dinu Anne Mary și doi elevi: Antal Cristian și Ilie Andrei. Această îmbinare permitea ca jurizarea să fie cât se poate de obiectivă. Tot ce a mai rămas de făcut era să dezbatem numărul echipelor, ajungând la următoarea variantă: patru echipe, de la fiecare profil câte una, formate din concurenți trași la sorți, pentru a fi corect pentru toată lumea.

A venit și ziua cea mare, toți elevii claselor a XI-a erau în curtea școlii înaintea să înceapă evenimentul, așa că ne-am apucat de treabă. Am poziționat scaune pentru fiecare clasă de a XII-a, pentru profesori și pentru juriu și am lăsat câte un breloc gravat *Maturandus*, ca amintire. Am montat sistemul audio , am pregătit fiecare melodie și am pornit microfoanele. Am început să decorăm cu gulguțe colorate perimetrul careului, între scaune, și am aranjat locul pentru poze. Eram gata. Au început să apară elevii claselor a XII-a și prezentatorii noștri : Filip Rareș , Racoviță Alin și Istrate Teodora au dat tonul.

S-au extras concurenții, unii au lipsit, alții nu au dorit să participe, însă lista a fost stabilită: Galea Mihai și Biro-Bălan Antonia pentru clasa a XII-a A, Sebastian Colcer și Dusciuc Andreea pentru clasa a XII-a B, Fătu Cătălin și Merlușcă Miruna pentru clasa a XII-a C, Apetrii Alex și Matei Codruța pentru clasa a XII-a D. S-au parcurs probele, plus o probă cerută la aclamațiile publicului și ale concurenților, aceea fiind de dans. În timp ce se colectau rezultatele concurenților, publicul și profesorii s-au bucurat de muzică și dans. Marii câștigători au fost :

Colcer Valentin Sebastian și Merlușcă Miruna, care s-au bucurat de premiul-surpriză, bilete la festivalul de muzică Awake.

Gane Alexandru (Clasa a XI-a A)

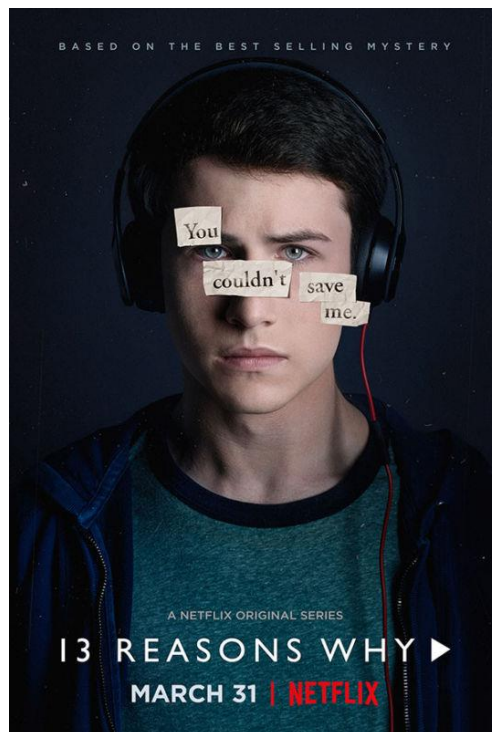
...IAR PENTRU CINEFILI...

În fiecare an, producătorii de filme reușesc să ne surprindă cu fel de fel de pelicule extravagante, *masterpiece-uri* care ne țin cu sufletul la gură pe tot parcursul lor, numai ca la sfârșitul acestora să realizăm că amărâțul acela de *sequel* nici măcar nu a intrat încă în producție.

Așadar, voi cei care nu aveți o pasiune pentru cărți și preferați să vă petreceți timpul liber pe Netflix sau alte platforme de vizionat de filme, vă recomand cu nădejde să urmăriți peliculele înșirate mai jos.

THIRTEEN REASONS WHY (Cele treisprezece motive), numele pe care majoritatea tinerilor l-au întâmpinat cel puțin o dată în viață, este un serial american de dramă/mister bazat pe romanul lui Jay Asher scris în 2007 care poartă același nume, ecranizarea fiind făcută posibilă cu ajutorul lui Brian Yorkey pentru Netflix. Serialul îl urmărește pe studentul Clay Jensen și pe prietena sa, Hannah Baker care se sinucide după ce suferă o serie de circumstanțe demoralizatoare la care au fost implicate anumite persoane din liceul la care cei doi frecventează. Înainte de a se sinucide, Hannah înregistrase treisprezece casete, dezvăluind cele treisprezece motive pentru care ea a ales să-și pună capăt vieții.

Am urât foarte mult serialul acesta; până mi-am luat inima în dinți și am decis să îi acord o șansă. După primul episod am rămas mască și am reușit să termin primul sezon în 2 zile, schimbându-mi astfel părerea despre el instant. Urmează ca sezonul doi să apară pe 18 mai și personal sunt extrem de nerăbdător să-l urmăresc.

BLACK PANTHER (Pantera Neagră) este un film de supereroi apărut anul acesta, bazat pe seria de comicuri Marvel, fiind produs de către studiourile Marvel și Walt Disney. Acțiunea începe în Wakanda, unde regele T'Chaka este înlocuit de către fiul său,

T'Challa aka Black Panther. Pentru ca acest lucru să se întâmple, respectând tradiția, T'Challa trebuie să se dueleze cu reprezentanții celorlalte triburi din Wakanda, iar singurul care îl provoacă la duel este M'Baku pe care îl învinge în urma unei lupte cu final previzibil, dar filmat cu niște cadre impăresionante.

Că tot suntem la categoria super eroi, să nu uităm totuși de **DEADPOOL**, sequel-ul filmului având premiera pe 19 mai, fiind unul dintre cele mai așteptate filme ale anului. În cazul în care nu ați vizionat primul film, Wade Wilson este personajul principal al filmului, un fost agent ajuns mercenar care află că are cancer în faza terminală. Disperat să-și salveze viața, acesta participă la experimentul lui Ajax care încearcă să scoată „mutantul” din el. În urma experimentului, acesta rămâne desfigurat dar cu puteri vindecătoare accelerate. Ajax fuge, iar Wade pornește în căutarea acestuia cu scopul de a se răzbuna pentru ce i-a făcut.

„Movies can and do have tremendous influence in shaping young lives in the realm of entertainment towards the ideals and objectives of normal adulthood.”

Șchiopu Claudiu-Ionuț (Clasa a XI-a A)

BE AWARE!

Salut! Probabil vă întrebați de ce am ales să îmi „risipesc” timpul scriind despre un subiect atât de plictisitor. Ei bine, vă voi prezenta motivele mele, dar mai întâi vrea să spun că prin resurse nu mă refer neapărat la cărbuni, petrol, gaze naturale, ci, mai degrabă, la apă potabilă, aer respirabil, copaci care ne oferă atât oxigen, cât și lemn, hârtie etc. Acum, putem începe. În primul rând, eu am conștientizat că avem o singură planetă, ale cărei resurse sunt limitate, ceea ce înseamnă că dacă nu avem grijă, aceste resurse se vor termina, iar noi... vom avea probleme. Deci, vreau să-i ajut și pe alții să conștientizeze acest risc. Merită să încerc.

În al doilea rând, conștientizarea nu este suficientă. Știu, mă contrazic singură, dar permite-ți-mi să explic: după ce am realizat riscul la care suntem supuși, mi-am propus să fac tot ce pot pentru a preveni... terminarea resurselor. Și nu, nu m-am alăturat unui ONG sau unei organizații caritabile, sau orice de genul acesta (momentan). Pur și simplu, mi-am propus să reciclez hârtia, să opresc apa în timp ce mă spăl pe dinți, să sfătuiesc și pe alții să facă la fel (ceea ce îmi propun prin acest articol) și alte asemenea lucruri mărunte, care la prima vedere par neimportante, dar care pot schimba ceva.

Nu vreau să transform pe nimeni într-un ecologist convins. Vreau doar să vă gândiți de 2 ori înainte să poluați sau să risipiți. Nu vreau nici să se creadă că îndemn oamenii la mai puține dușuri sau la neutilizarea caietelor, cărților (pentru simplul fapt că sunt din hârtie). Vreau doar să fim mai puțin indiferenți și să ne însușim niște obiceiuri benefice atât nouă, cât și naturii. Lucrurile trebuie gândite și regândite! Aș putea să menționez statistici ale poluării apei, aerului sau spațiului verde, dar există atât de multe articole de acest tip, încât ar fi clișeic. Dacă chiar vă doriți statistici și rapoarte și termeni științifici, există numeroase surse de informare pe Internet. Tot ce voi spune eu este că poluăm mult și risipim extraordinar, ambele din neatenție, ignoranță și/sau nepăsare. Nu judec pe nimeni, doar că nu cred că niciunul dintre voi vrea să rămână fără apă potabilă fiindcă X este leneș să își repare robinetul care picură. Și știu că acest exemplu este exagerat momentan, dar este perfect pentru ceea ce mi-am propus: conștientizare.

Vă mai dau un exemplu: să zicem că, eu ridic de pe jos un gunoi zilnic. Asta înseamnă 365 de gunoaie ridicate într-un an. Dacă din cei aproximativ 7 miliarde de locuitori ai aceste planete, 5 miliarde vor ridica un reziduu zilnic, anual se vor aduna 1.825.000.000.000 de mizerii de pe jos. Un număr mărișor, nu? Toți avem zile și zile. Gândiți-vă că, într-o zi obișnuită, aruncați din greșală ceva pe jos și nu îl ridicați fiindcă vă e lene, sau fiindcă aruncă și alții sau fiindcă vă spune-ți că e doar un singur deșeu. Dacă 7 miliarde de oameni ar aborda același raționament s-ar aduna 2.555.000.000.000 de deșeuri anual. Deci, puteți să nu adunați nimic de pe jos, dar abțineți-vă din a arunca în exteriorul coșurilor de gunoi.

Cu speranța că măcar câțiva oameni mi-au înțeles punctul de vedere, doresc tuturor cât mai mult acces la cât mai multe resurse naturale!

Bârsan Andreia Crista (Clasa a X-a A)

Știința: ce, cum și de ce?

„Acea teorie este doar o teorie!”, „tratamentul x este pseudoștiințific”, „acest fapt este demonstrat științific”, cu toții am auzit la un moment dat una dintre aceste sintagme, însă ce vor ele să spună, de fapt? Ei bine, la această întrebare, alături de un set de întrebări poate și mai generale încercă să răspundă filosofia științei. Am să încerc să delimitez opiniile unor filosofi ai științei pentru a putea observa ce este, ce nu este, dar și cum funcționează și cum ar trebui să funcționeze știința.

La ce vă gândiți când auziți „om de știință”? Probabil vă gândiți la o persoană într-un halat alb care realizează un experiment (probabil cu un pahar Erlenmeyer), însă această impresie nu era atât de des întâlnită și în secolele precedente lui Francis Bacon (n. 1561, Londra - d. 1626, Londra), filosof considerat părintele științei moderne. Deși au existat o serie de filosofi care au considerat că observarea naturii constituie cea mai bună sursă de cunoaștere, niciunul dintre aceștia nu a conceput ideea de **experiment**, o observație controlată. Așadar, dacă filosofi menționați anteriori observau natura, atunci Bacon o silea să vorbească.

Totuși, noi observăm doar exemple ale unei legi sau teorii, deci **când este o teorie științifică demonstrată?** În filosofie, această problemă este numită problema inducției și a fost

elaborată pentru prima oară de filosoful scoțian David Hume (n. 1711 - d. 1776) care ne-a spus că nu putem observa niciodată o lege, ci doar instanțe ale acesteia, deci nu putem fi complet siguri de o teorie. O ilustrație comică a acestei probleme este „Găina lui Russell”. Russell (filosof englez, 1872 - 1970) ne punem să ne închipuim o găină care este hrănită zilnic de către stăpân. Găina astfel realizează o generalizare (o inducție) și presupune că întotdeauna va fi hrănită de către stăpân, însă, după cum poate ați ghicit, găina ajunge în supă. Dar de unde știm noi că nu suntem acea găină și că legile nu sunt stăpânul? Vă las pe voi să rezolvați problema (filosofii încă nu au reușit să o rezolve).

Una dintre cele mai importante întrebări este: **Cum se deosebește știința de pseudo-știință (știința falsă)?** Aceasta este întrebarea la care a încercat să răspundă unul dintre cei mai importanți filosofi al secolului al XX-lea: Karl Popper (n. 1902 – d. 1994). Popper, în lucrarea sa principală: „Logica Cercetării”, a argumentat prin teza sa denumită *falsificaționalism* că o ipoteză este științifică dacă are potențialul de a fi infirmată de o observație. Cu alte cuvinte, o teorie științifică trebuie să poată fi infirmată datorită unor preziceri neîndeplinite. Această capacitate de infirmare (sau *falsificare*) se află într-o strânsă legătură cu precizia teoriei (în contrast cu ambiguitatea ei). O comparație ce ilustrează această demarcare dintre știință și pseudo-știință este diferența dintre teoria relativității lui Einstein (o teorie științifică) și psihanaliza lui Freud (o teorie pseudoștiințifică, ne spune Popper). Teoria celebră a lui Einstein este atât de precisă încât ea prezice mișcările viitoare ale corpurilor cerești cu o exactitate de ordinul metrilor, astfel încât orice mișcare neprezisă de teoria sa ar infirma-o. În același timp, orice observație făcută de către psihanaliza freudiană poate fi folosită drept dovadă pentru aceasta, deoarece teoria lui Freud este îndeajuns de ambiguă pentru a găsi raționalizări post-hoc (după observație).

Dacă avem mai multe teorii ce se potrivesc unor dovezi, atunci pe care ar trebui să o preferăm? O soluție la această problemă a fost argumentată, deși într-un context teologic, pentru prima oară de către Occam, un filosof englez născut la sfârșitul secolului al XIII-lea. Parafrazând, acestea argumenta că în cazul a două teorii asemănătoare ce diferă doar prin simplitate, **ar trebui să preferăm teoria mai simplă** în detrimentul celei mai complicate. Un exemplu ilustrativ îl constituie interpretarea dovezilor în instanță: cum anume ar fi rezonabil ca un detectiv, sau însuși Sherlock Holmes, să presupună că anumite explicații mai complicate sunt mai probabile (că un extraterestru ar fi ucis victima cu o sabie laser) când există explicații mai plauzibile (soțul și-a ucis soția din gelozie)?

Știința este un proces continuu de acumulare de cunoaștere, nu? Nu, nu este. Sau cel puțin Thomas Kuhn, fizician și filosof american (n. 1922 - d. 1996), ar spune că nu e. Kuhn a argumentat faptul că o teorie funcționează, în cadrul unei comunități științifice, ca o paradigmă (mod implicit și explicit sugerat: de a gândi, experimenta și explica fenomene). De asemenea, paradigmele sunt, după un timp, înlocuite de alte paradigme ce uneori nu sunt doar mai precise, ci și incompatibile cu cele vechi. Oferind exemplul mecanicii galileo-newtoniene, respectiv al relativității speciale, Kuhn a argumentat faptul că din păcate conceptele de timp și spațiu absolut ale mecanicii clasice sunt incompatibile (incomensurabile) cu cele ale timpului și spațiului ca o

continuitate relativă între observatori, specifice lui Einstein. Deși Kuhn duce această teză la anumite concluzii mai greu de acceptat, consider că noțiunea de incomensurabilitate poate fi extrem de utilă când acordăm o încredere exagerată unor teorii nou apărute.

În sinteză, **nimeni nu a auzit de acești filosofi și ideile acestora uneori pot părea banale pentru un om de știință, însă întocmai de aceea consider că aceștia sunt atât de importanți.** Experimentele, paradigmele (Kuhn a introdus în circulație acest cuvânt), infirmarea și greșelile științei par chestiuni ce evident țin de știință, însă fără influența acestor gânditori nu ar fi așa. Simultan, nu știm dacă ei au dreptate, de aceea trebuie să-i cunoaștem. De asemenea, pentru a echilibra nota poate neîncredătoare față de știință a acestui eseu, vreau să adaug faptul că nu trebuie să uităm că deși **știința** are diverse defecte (printre care simplul fapt că este efectuată de către o specie de primate), ea este **cea mai bună unealtă pe care o avem în căutarea adevărului** cu „a” mic.

Kristó Roland
Clasa a X-a A

SFATURI ȘI SUGESTII – DE LA NOI, PENTRU VOI

• 8 MOTIVE PENTRU CARE GAP YEAR-UL ESTE UTIL

Ce este Gap Year?

O perioadă pe care oamenii și-o procură cu scopul de a face ceea ce își doresc, să experimenteze și să se dezvolte, între momentele importante din viața profesională și nu numai. Cel mai des întâlnit Gap Year este între liceu și facultate/universitate, deoarece mulți tineri simt nevoia de a lua o pauză pentru a-și reîmprospăta gândurile. Majoritatea tinerilor aleg să facă voluntariat, să lucreze part-time sau dacă au o susținere financiară din partea familiei, să călătorească.

De aceea, am alcătuit o listă cu 8 motive pentru care Gap Year-ul este recomandat tuturor liceenilor:

1. Descoperi o altă cultură

O vacanță îți permite să experimentezi un alt stil de viață, să vizitezi ceea ce îți dorești, să te scufunzi într-o lume cu totul nouă.

2. Înveți o limbă nouă

Trăim într-o societate cu tendințe spre globalizare, așadar, care ar fi modalitatea cea mai bună de a studia o limbă nouă, decât prin interacționarea cu vorbitorii nativi?

3. Te pregătești pentru colegiu

Un Gap-Year îți oferă șansa de a învăța pentru admiterea la o facultate, dar și de a salva bani în folosul acesteia.

4. Descoperi un talent ascuns

Fie că este vorba de fotografie, de agricultură ecologică sau de relații internaționale, un an de decalaj te poate ajuta să găsești interese latente.

5.Îți îmbunătățești perspectivele de angajare

Participarea la un Gap Year scoate în evidență calitățile pe care mulți angajatori le caută: curaj, lucrul în echipă, curiozitate, spirit deschis și dorința de a încerca ceva nou. Calitățile pe care le vei dobândi pot fi piatra de temelie a succesului.

6.Dezvolți noi abilități de viață

Înveți despre antreprenoriat și îți îmbunătățești abilitatea de a comunica,de a te adapta rapid în fața provocărilor.

7.Trăiește viața din plin

Să petreci un an într-o țară străină îți poate aduce amintiri, povestiri și aventuri care vor rămâne pe viață.

8.Distrează-te și leagă prietenii

De-a lungul acestei perioade, vei fi nevoit să interacționezi cu diferiți oameni, creându-ți astfel noi relații, petrecând timp de calitate cu aceștia,găsind interese comune între voi.

Așadar, Gap Year-ul poate reprezenta una din cele mai captivante perioade din viață, deoarece îți poate schimba viziunea asupra viitorului. Considerăm că acest “proiect” nu ar trebui să-ți aducă dezamăgire, ci să te ajute în dezvoltarea personală și în descoperirea calităților tale pe plan profesional.

Tunariu Alissa și Gurău Alexandru (Clasa a X-a A)

• PENTRU CĂ SE APROPIE VARA...

Top 5 festivaluri din Romania

România nu este o prezență antică pe scena festivalurilor internaționale de muzică. Și dacă te uiți la toată adunătura de festivaluri, care mai de care mai creative, care au apărut în ultimii ani, îți dai seama că nu stăm deloc degeaba.

1. Sunwaves

Vara începe în fiecare an devreme la Sunwaves. Timp de 5 zile plaja din Mamaia se transformă într-unul dintre cele mai mari ringuri de dans, unde rând pe rând, nume mari din lumea muzicii electronice pășesc în spatele pupitrului și preiau controlul. Este locul în care se bat recorduri la numărul de ore de mixat continuu. Recordul este deținut de BILL Patrick și NI care au mixat continuu nu mai puțin de 31 de ore. Sunwaves este rețeta perfectă pentru 5 zile de relaxare, fericire, dans, muzică bună și prieteni.

2. Electric Castle

Electric Castle este festivalul care arată lumii întregi că nici ploaia, nici noroiul, nici tunetele sau fulgerele nu pot sta în calea distracției. Festivalul care schimbă complet înfățișarea domeniului Castelului Banffy ,transformându-l într-o experiență unică pentru participanți.

Festivalul îmbină un *line-up* variat din foarte multe zone muzicale (rock, reggae, hip hop, muzică electronic sau chiar indie) cu tehnologia, patrimonial și cultura alternativă.

3. Untold

Untold duce România pe harta festivalurilor internaționale și poate fi comparat chiar cu Tomorrowland, ajungând astfel cel mai mare festival de muzică din Europa de Est. Festivalul transformă central orașului Cluj-Napoca într-o imensă scenă. 10 secene unde poți să asculți de la muzică electronic până la techno, de la rap până la reggae sau indie.

4. Neversea

Singurul festival de muzică din Europa care se desfășoară pe o plajă. Neversea sau "Untold-ul de la mare" a adus încă de la prima ediție peste 150.000 de participanți care au cântat și dansat continuu timp de 3 zile, atmosfera fiind întreținută de mai mult de 100 de artiști.

5. Awake

Awake vrea să ne trezească simțurile și să ne poarte într-o aventură memorabilă, dar și istorică, mai ales că locul unde are loc este unul cu totul special: domeniul Teleki. Festivalul își propune **să-ți ofere o experiență eclectică**, concentrându-se nu doar pe muzică, dar și pe **armonia dintre natură și artă**, integrând în peisajul feeric al domeniului Teleki **diverse elemente creative**, precum instalații artistice, proiecții video, teatru interactiv sau sesiuni de *spoken word poetry*.

Cîmpeanu Cosmin
Clasa a XI-a A

• ...ȘI TOTUȘI, SĂ NU NEGLIJĂM SĂNĂTATEA...

Se apropie vara și totodată și excursiile la mare sau la munte, unde, ca să fim sinceri, toți vrem să arătăm măcar „bine”. Ceea ce ne stă în cale sunt kilogramele în plus de la Paști sau chiar de la Crăciun.

Alergatul e una dintre cele mai eficiente și necostisitoare moduri de a arde calorii și de a fi în formă. Conform unor studii, sesiunile regulate de alergare îți cresc starea de bine, alungă depresiile și îți prelungesc viața. Se poate spune că sunt suficiente motive ca să te ridici din fața Netflix-ului și să ieși 30 de minute la alergare. Practic, renunți la un episod pe zi. Cel mai greu moment este despărțirea de pat și schimbarea pijamalelor cu haine sport.

Dintre toate sporturile pe care le poți practica, alergatul este printre cele mai simple și naturale. Nu ai nevoie să plătești pentru a alerga, de pistă specială sau de echipament de sute de lei. O poți face chiar în fața blocului, în pantalonii de sport de la școală și în tenișii de anul trecut pe care deja te gândea să îi arunci „că nu mai sunt la modă”. Pe lângă acest echipament mai ai nevoie de dorința, voință și câteva sfaturi ca să îți fie mai ușor.

La început, cel mai probabil vei găfâi după 5 minute de alergare nu foarte intensă și acest lucru te va lăsa cu un semn de întrebare referitor la demersul succesului tău. Este normal, nu poți să fugi maratoane de 10 km din prima, dacă până acum singura formă de alergare pe care ai practicat-o este cea de la orele de sport. În timp, rezistența fizică va crește, la fel și plăcerea de a alerga.

Chiar dacă la început nu vei considera că alergatul îți aduce o stare de bine, vei vedea că sunt numeroase avantaje care vor apărea cu timpul.

În primul rând, alergarea e doar a ta. Este unul din cele mai eficiente metode să îți limpezești mintea, să-ți aranjezi gândurile, să te bucuri de peisaje, de oameni și, nu în ultimul rând, să asculți și tu noul album al trupei tale preferate. Te ajută să te eliberezi, de tot și de toate.

Pe de altă parte, cele mai frumoase clipe sunt cele în care îți dobori un record sau când observi că nu trebuie să te oprești în fiecare minut deoarece plămâniile tăi nu mai rezistă. În acele clipe te simți ca un „superom”, simți că în sfârșit munca ta se vede și că nu ai ratat degeaba emisiunile preferate.

Alergarea îți permite să te analizez singur. Cu o singură aplicație, îți poți monitoriza pașii, ritmul inimii și chiar și kaloriile pierdute. Este totul automat, tu trebuie doar să alergi .

În plus, îți menține corpul sănătos. Începând cu cei mai mici mușchi din corpul tău și terminând cu cei mai mari, toți se bucură când îi pui și tu la lucru. Creierul se bucură de aerul curat și sănătos, iar mușchii tăi de adrenalina care îi pune la treabă.

Totuși, pentru a avea parte de toate avantajele pe care ți le-am prezentat, ai nevoie să știi câteva lucruri esențiale.

Ia-o încet, nu trebuie să te apuci direct de alergat maratoane întregi. Nimeni nu te grăbește. Nu renunța, nici atunci când simți că nu mai poți. Trebuie să te calmezi și să perseverezi. Nu trebuie să asculți de oamenii care îți spun că nu ești alergător bun doar pentru că nu ai câștigat concursuri sau că nu ești la un anumit timp pe o distanță dată. Ești alergător bun din momentul în care ai decis să te ridici de pe canapea, să ajungi pe pistă și să te apuci de prima ta tură de teren. Însă nu exagera, mai ales la început. Cel mai bine ar fi să alergi într-o zi iar în următoare să iei pauză. Prea multe antrenamente pentru începători, pot duce la accidentare.

Stabilește-ți obiective. Ideal ar fi ca alergatul să devină o rutină, precum spălarea pe dinți. Să devină ușor, ca un reflex. Pentru acest lucru trebuie să îți stabilești un plan zilnic de alergare, în care ești sincer. Să fie distanțe sau un timp rezonabil, pe care îl poți realiza. Pentru a-ți fi mai ușor să te motivezi, îți poți pregăti hainele și papucii de alergat seara înainte de culcare, astfel, ziua următoare inevitabil le vei observa și îți vei aduce aminte de scopul tău.

Ai grija de corpul tău. După un anumit timp, vei observa că odată cu antrenamentele de alergat, corpul tău are parte de mici schimbări. Vei realiza că somnul este cel care ajută la „odihnirea” mușchilor și că alimentația corectă este foarte importantă. Odihna combinată cu antrenamentele și cu o alimentație sănătoasă te ajută să îți îndeplinești scopul într-un timp mult mai scurt.

Schimbă rutina. Alege-ți o varietate de trasee, nu alerga în fiecare zi pe același drum. Variaza ritmul alternând alergările mai încete, dar mai lungi, cu cele de viteză, dar mai scurte. Astfel, îți vei ține corpul „în priză”.

Puterea muzicii. Multe aplicații de alergare îți oferă posibilitatea să îți alegi muzica dorită în timpul alergării. Muzica te „aprinde”, îți dă putere și energie atunci când ai nevoie. „Magia” muzicii o observi atunci când îți termini antrenamentul și observi durerea musculară pe care, ca printr-o minune, nu ai simțit-o în timpul efortului fizic. Muzica elimină plictiseala și te distrage de la astfel de lucruri. Poate pe tine te motivează injuriile celor de la Paraziții, poate vocea lui The Weeknd îți dă o viteză în plus sau poate melodia „20 de ani” de la Voltaj te ajută să îți dobori propriul record, oricum ar fi și orice muzica ai asculta, doar tu știi ce te motivează.

Tentațiile lenevelii. Când ești acasă, tolănit în pat, cu laptopul în brațe, și îți propui să alergi dar îți spui „mai stau încă puțin”, ai toate șansele să nu te mai duci la alergat în ziua aceea. În schimb, poți privi altfel lucrurile. Gândește-te că patul tău te așteaptă mai moale ca niciodată după obositorul antrenament pe care l-ai avut. În plus, vei observa că vei avea multă energie și putere după antrenament, lucru care te va face să fii eficient și să nu îți pierzi timpul în fața televizorului.

Răsplătește-te. Nu cred că e nevoie să detaliez foarte mult acest aspect, doar să știi că menținerea motivației constante=răsplata. După ce reușești să-ți atingi un obiectiv de pe listă sau să îți dobori un record, oferă-ți câte un mic cadou.

Si un ultim sfat, **distrează-te!** Nu contează pentru ce alergi, ca să slăbești, că îți place sau că așa vrei tu, oricum ar fi, distrează-te, simte-te bine. Alergatul în sine îți duce un sentiment de satisfacție și de bucurie odată cu trecerea timpului, dar momentele în care îți vezi obiectivele realizate și faptul că te-ai simțit și bine, vei realiza că merită și că vei face asta în continuare.

Sper că vei pune în practică sfaturile mele și că te vor ajuta. E momentul să faci o schimbare și acum ai toate cunoștințele necesare să te apuci de această minunată activitate, să te bucuri de tot ceea ce îți oferă ea în viață de zi cu zi.

Iuga Diana
Clasa a XI-a A

SCRISORI DE PE FRONTUL CELOR DE-A XII-A...

Dragă prietene de clasa a IX-a,

Îți scriu aceste rânduri pentru a-ți da niște sfaturi prietenești, pentru a-ți spune niște lucruri pe care eu le-am făcut greșit și aș vrea ca tu să poți învăța din greșelile mele.

Poate după ce vei citi această scrisoare îți vei schimba puțin percepția despre școală, despre modul de a aborda anumite lucruri, sau poate te va pune puțin pe gânduri, sau vei fi indiferent, asta depinde numai de tine, dar dacă tot ai ajuns până aici, nu te opri, citește până la final.

Primul sfat pe care aș dori să ți-l dau este să nu tratezi școala cu superficialitate, încearcă

să îți dai un pic interesul pentru fiecare materie, vei fi uimit de câte lucruri interesante poți afla. Știu, e greu, e aproape imposibil să fii atent 6 ore din 6, dar măcar încearcă. Vor veni la ore profesori de tot felul, vor fi și unii de treabă, dar mulți vor fi cel mai adesea nervoși, neînțelegători, aroganți ș.a.m.d. Încearcă să-i înțelegi și privește lucrurile pozitiv. Îți dau un exemplu: da, a venit un idiot de profesor la mine în clasă, care urlă, pune 2 și multe altele, dar oare aș putea învăța de la el? Cu siguranță răspunsul va fi DA, dacă altceva nu, măcar vei învăța să nu te porți ca el.

Al doilea sfat pe care ți l-aș da este să citești, nu pentru că te obligă profa sau părinții, sau ca să nu iei 3, nu; citește pentru a te dezvolta pe tine însuși. Citește orice, citește ce îți place, încearcă să te regăsești în cărțile pe care le alegi și atunci cititul va deveni o pasiune. Poate acum vei zice: „bă, tu ești prost, la ce îmi trebuie mie atâta citit?” și ai dreptate, așa am gândit și eu, dar acum îmi pare rău, au trecut patru ani în care am neglijat cititul și acum observ cât de rău mi-am făcut singur. De multe ori îmi e greu să-mi găsesc cuvintele, am idei, dar nu le pot pune cap la cap, nu le pot transpune pe foaie, pentru că nu am citit sau am citit prea puțin.

Sincer îți zic, citește, citește mult și peste câțiva ani îmi vei mulțumi, sau îmi vei da dreptate.

Al treilea și ultimul sfat, pentru că nu vreau să mă lungesc, este să te implici în diverse activități: excursii, tabere, voluntariat, orice ți se pare ție distractiv sau pe care crezi că ai putea să îl transformi în ceva distractiv. De ce îți zic asta? Pentru că vor trece anii și vei rămâne doar cu aceste amintiri, nu îți vei mai aduce aminte ce ai învățat la fizică, dar de o excursie bună sigur îți vei aminti.

Ca încheiere, vreau să îți mai zic un singur lucru: distrează-te înăștia patru ani, dar nu uita de carte, de școală, acordă-i timpul necesar și vei ajunge la cunoaștere.

Capul sus și multă baftă!

Cu drag,
Un prieten de-a XII-a

Dragă boboc,

Acum, când totul s-a terminat... Acum, când tot timpul s-a scurs atât de repede, ca printre degete... Acum, când nu mai e nicio cale de întoarcere, tot ce îmi mai pot dori este să las în urma mea ceva: generații ce vor fi mai ambițioase, mai însetate de învățătură și mai disciplinate. Tot ce mi-a rămas este o foaie și un pix... cu care sper să mai pot schimba ceva.

Dragul meu elev de clasa a IX-a, dragul meu boboc,

știu că pășești timid în clasa ta, acum la început, dornic să îți cunoști mai bine colegii sau dornic să te bucuri de anii de liceu ce ți s-au promis a fi „superbi”, „plăcuți”. Cel mai probabil, în capul tău, acum sunt doar gânduri multe, nu legate de școală, ci de cum te vei distra după ore sau cum să o scoți pe fata de care îți place în oraș.

Liceul, dragul meu, nu e doar atât; o rampă de lansare este mult prea puțin spus. Vei vedea în timp cum tot ce faci acum va părea doar un joc copilăresc sau chiar imatur mai târziu.

Nu îmi dai dreptate? Atunci, micuțule elev, amintește-ți când erai la grădiniță și erai forțat să dormi, dar nu voiai, când te jucai pe ascuns sau râdeai la auzul poveștilor de somn. Nu îți e dor să dormi din nou la prânz? Nu ți-ai dori să dai timpul înapoi acum? Să asculți poveștile pline de iubire spuse de educatoare?

Nu te judec, același lucru simt și eu, însă mai ales pentru anii de liceu. Dar pentru tine nu e prea târziu să mai schimbi ceva.

Nu-ți cer să înveți oră de oră, nu îți cer să ai numai note mari la fiecare materie, pentru că, așa cum probabil deja ai observat, în viață nu se joacă mereu corect și uneori puterea banilor sau a vorbelor bat șansele celor care au muncit enorm să ajungă acolo unde se află.

Însă, omul căștigat, omul care va fi oricum fericit, omul care poate trăi împlinit și mândru de el însuși, omul corect și respectat pentru ce este, nu cine este, va fi cel ce asimilează informații pas cu pas, clădind o bază stabilă și cel care o și menține, prin repetiție, exercițiu. El este, deci, acea persoană la care toți ne uităm surprinși, bucuroși când eram mici, căci ne putea răspunde la orice întrebare.

Așadar, bunule elev, selectează informațiile, memorează-le prin metodele tale proprii, creative, și repetă-le.

Nu te mint că va fi ușor, nici măcar că va fi distractiv. Cunosco și eu cum sunt unele materii sau unii profesori; nu toată lumea poate fi bun la toate. Nu-ți cer nici să te izolezi de tot și să stai cu nasul în carte, ci să-ți găsești un echilibru.

Recunosc și eu, nu toate materiile m-au atras. Adevărul e că nici toți profesorii nu m-au făcut să le ador orele. Nu toți sunt înțelegători sau răbdători, însă, un lucru este cert: dacă nu le faci probleme, te porți respectuos și ești mereu pregătit, își vor aminti cu drag de tine și nu te vor uita ușor. Ajută chiar și zâmbetele sincere.

Încă un sfat, drag nou-venit: găsește-ți un vis și fă tot posibilul să-l împlinești. Trebuie să ai o motivație, un ideal pentru care să lupti, pe care să ți-l dorești cu adevărat. Găsindu-l din timp, ai ocazia să aduni în acești ani de liceu tot ce ai nevoie pentru a-l realiza.

Nu-ți lăsa viitorul în voia destinului sau în decizii de ultim moment. Anii vor trece prea repede și apoi va fi mult prea târziu.

Un lucru îți mai cer: ascultă-ți părinții, îndrumătorii tăi, cei care te iubesc cu adevărat, prieteni în același timp. Însă nu uita: visul tău e mai presus de orice!

Luptă! Fă-mă mândră și lasă-mi o scrisoare la final de liceu, în care să-mi spui că nu regreti nimic. Nu aștept mulțumiri, ci doar un zâmbet sincer!

Cu drag,
Un om ce tinde la mai bine

Dragă elevule de clasa a IX-a,

Un singur sfat am pentru tine, și anume să stai la locul tău când trebuie. Îți spun din propria experiență că nu am stat cu fundul pe scaun când a fost nevoie și am ajuns ca ani mai târziu să regret amarnic acest lucru. Am pierdut noțiuni elementare, pe care le-am recuperat doar cum am știut eu mai bine și a fost un chin. Nu îți voi spune să stai doar să înveți și să nu ai o viață socială, deoarece și acest lucru reprezintă un element foarte important în formarea ta ca om. Ieși în oraș, distrează-te, fă prostii în limita bunului simț, greșește, dar nu uita ca la final să mai și înveți ceva. Ai să ajungi la concluzia că este mai important ca, uneori, să taci și să asculți, să îți înghiți mândria și orgoliul, pentru că profesorul din fața ta are mare dreptate. Și am simțit asta pe propria mea piele. Încearcă să balansezi lucrurile, pentru că ai doar de câștigat. Ai în fața ta niște profesori extraordinari, cu un devotament aparte, a căror misiune este să te învețe. Așadar, pentru a concluziona, distrează-te în anii de liceu, pentru că sunt cei mai frumoși ani din viața ta, învață cât se poate de mult, pentru că, până la urmă, pentru tine o faci. Și încearcă să gestionezi lucrurile în așa fel încât să nu rămâi copleșit de situație.

Îți urez mult succes și fă tot ce îți dorești cu pasiune și cap!

Dragă boboc,

Vreau să fiu directă cu tine în ceea ce privește cu adevărat viața de licean. Poate pare că spun aceleași replici pe care le-au spus și părinții tău, dar tot la vorbele lor ajungem cu toții până la urmă.

Știu că abia ai terminat generala și ai senzația că ai crescut, că ești matur și că viața a început cu adevărat. Că viața nu e numai învățat, că prietenii sunt tot ce ai mai de preț și că părinții parcă ar trebui să vadă un psiholog. Ești matur, de ce te mai stresează atât? Nu mai ești un copil, iar notele nu te definesc, ele nu sunt importante!

Hai să îți explic ceva! Ai și tu dreptatea ta. E important să socializezi, dar prietenii ar trebui să facă parte din procesul tău de evoluție (pentru că, îmi pare rău să te anunț, dar încă ești mic și ai multe de învățat).

Iar notele... nimeni nu are pretenția de a avea 10 pe linie. Dar te vei trezi la realitate la un moment dat și vei regreta. E mai bine să înveți din greșelile altora. Învață câte puțin la fiecare materie, vei vedea ce bine te vei simți!

Acum, privind viața în general... Încearcă, greșește, învață! Ascultă de oamenii maturi din jurul tău. Distrează-te! Această perioadă nu o mai primești înapoi. Ascultă-ți părinții, nu mai da banii pe țigări și alcool. Vei regreta. De asemenea, vei ajunge să iubești. Nu grăbi lucrurile. Nu te grăbi să crești, vei ajunge să fii cu adevărat „mare” și atunci treaba devine serioasă.

De ce să vrei să crești? Să faci lucruri pentru a părea „cool”? de ce să te prefaci pentru a te integra într-un anumit anturaj?

Când le faci, nu le conștientizezi. Dar gândește-ți acțiunile încă o dată. Și apoi, mai gândește-te o dată.

Liceul este o perioadă frumoasă, pentru că aici te dezvolti și te maturizezi. Și e bine să greșești, înveți. Dar nu fă un obicei din asta.

Copilărește cât mai poți, bucură-te de aceste momente și nu te plafona în idei și concepții prostesti. Vei ajunge să nu poți recupera nimic.

Știi câte aș face pentru încă un an? Ai părinții care îți fac de mâncare, îți spală, îți calcă hainele. Vrei maturitate? Știi ce te așteaptă acolo? Multă supă la plic, zile în care preferi să nu ieși că nu mai ai bani, spălat de haine, de vase. Plătit chirie, cumpărături să trăiești, autobuze pierdute și cel mai rău: nu te va aștepta nimeni acasă cum te așteaptă părinții cu masa pusă. Asta e maturitatea. Așa că, bucură-te și învață, bac-ul vine! Și e aiurea să te apuci cu o lună înainte.

Cu multă sinceritate,
Una de-a XII-a

Am lăsat cel mai important sfat la final. Un sfat bun se măsoară în cât de practic este; astfel, ultimul mesaj pe care ți-l las este următorul:

Învață să înveți. Această capacitate îți va asigura împlinirea de sine. Nu contează ce înveți, dar când o faci, să știi că o faci din setea de cunoaștere. Este prietena ta cea mai bună, care va sta cu tine toată viața.

CREAȚII PROPRII

Când lumină nu-i acasă nimeni nu mai vrea să iasă

Cu siguranță o observase, cum și ea îl observase pe el. Părul lui blond era cu mult mai lung decât al ei sau al oricărei fete de acolo și arăta chiar mai bine. Pe tricoul lui era logo-ul celor de la Metallica, iar pe hanoracul ei era al celor de la AC/DC. Clasici. Diferiți, dar clasici.

Și mai era și partea în care mintea ei susținea că el era reîncarnarea perfectă a lui Marc Hudson din Dragonforce.

Doar două mese îi mai separau acum. Două mese și chelnerița care venise să le ia comanda. Tocmai își scosese pixul și carnetelul, când ea o opri. Însă nu știu cum să continue și să-i explice acesteia situația fără să sune ciudat.

Trase adânc aer în piept, făcându-și curaj, dar din fericire Ștefan o luă imediat în primire pentru ea.

- Uite, aăă... Liza, spuse el, chinându-se să-i citească numele de pe ecuson, chiar nu vreau să-ți rănesc sentimentele sau ceva, dar noi îl vrem pe el. Nu pe tine.

Îi făcu semn cu capul spre colegul ei, care acum curăța una dintre mesele din vecinătatea lor.

- Pentru că, poate nu înțelegi gravitatea situației, dar viața ei socială, gesticulă spre Nina excesiv, depinde de asta.

"Liza" își dădu ochii peste cap, își așează într-unul din buzunare carnetelul și pixul și plecă spre pletos. Nina văzu cum se aplecă să îi șoptească ceva, iar el încuviință rapid și aruncă cât colo cârpa, venind apoi spre ei cu o expresie neutră.

- Bun, ce vrei? o întrebă el pe Nina, ceva mai ofensiv decât sperase ea.

Și astfel, toate planurile de nuntă pe care ea le concepusese în ultimele 5 minute de holbat și care includeau inclusiv o bandă de motocicliști, se evaporară la fel de repede precum apăruseră.

Dacă nu ar fi văzut foaia și creionul mic din mâna lui, ar fi putut jura că întrebarea nu avea vreo legătură cu o posibilă comandă.

- O Cola, mormăi ea, brusc dezamăgită de atitudinea pletosului frumos.

- Zero?

- Ți se pare că am eu față de "fata aia"? ridică dintr-o sprânceană.

- Ți se pare că îmi pasă? zâmbi și el batjocoritor.

În acel moment, Nina s-ar fi putut ridica să-l plesnească și apoi să plece, fără să mai comande nimic, însă știa că imediat ce ar fi ieșit pe ușa de la intrare ar fi regretat ceea ce făcuse.

Vru să deschidă gura și să-i spună câteva lucruri în schimb, dar el o întrerupse înainte să reușească să scoată vreun sunet.

- Și iubitul tău? Vrea ceva? mormăi Mircea, căci așa scria pe ecusonul său, notând pe foaie comanda.

- Fratele, îl corectă Ștefan cu ochii în meniu. Un smoothie cu căpșuni.

Mircea făcu ochii mari, apoi, scuturând din cap cu o sprânceană ridicată, notă comanda și plecă spre bar, cu aceeași aură iritată de mai devreme.

- Deci? făcu Ștefan. Ce părere ai?

Bătu gânditor cu buricele degetelor în masă, cercetându-l pe pletosul arțăgos, cu capul înclinat ușor într-o parte. Nina își aminti că avea aceeași expresie ca în copilărie, când nu îi ieșea una dintre problemele matematice la care lucra.

- Că atitudinea strică tot, mormăi ea îmbufnată. Și când te gândești că aș fi putut avea propriul meu Marc...

- Cine?

- Nimeni.

Oftă melancolică, sprijinindu-și obrazul în palma stângă, și începu să se joace cu o grămăjoară de sare de pe masă, rămasă probabil de la clientul anterior, împrăștiind cristalele minuscule pe suprafața masivă din lemn.

- Știi, cred că pur și simplu n-am eu noroc cu pletosii, făcu Nina, suflându-și plictisită o şuviță de păr de pe față. Poate cu puțin noroc o să-mi găsească un contabil și o să avem o vilă cu piscină la periferia orașului, unde o să ne creștem cei trei băieți plictisitori și exagerat de cumiți. Iar eu voi deveni casnică. Bleah, ăsta da viitor nașpa.

- Sau vei locui sub un pod, punctă Ștefan degajat, în timp ce scria un mesaj cu viteza luminii.

La afirmația acestuia, se întinse și îl plesni peste ceafă pe fratele său, care îi aruncă o privire mai mult decât jignită și nelămurită. Nina își dădu ochii peste cap, reluându-și poziția de mai devreme.

- Nu mai exagera atât, Nina! Doar știi că nu e singurul metalist din... încercă el să spună.

- Pletos, îl corectă ea. Îmi place mai tare pletos.

O privi iritat, scrâșnind din dinți.

- Nu e singurul din oraș, Nina.

Ea oftă doar, sprijinindu-și visătoare capul în palma dreapta. Reuși să își vină în fire tocmai când Arțăgosul, căci așa hotărâse să îl numească din acel moment, le aduse comanda, trântindu-le doza de cola și paharul înalt cu un conținut rozaliu direct sub nas. Puțin cam târziu și cam ostil dacă o întreba cineva pe ea.

În câteva minute dispăru, fără niciun cuvânt, lăsând din mers carnetelul, pixul și șorțul la bar, după care se strecură pe o ușa, nu înainte să anunțe că tura lui s-a terminat.

- Merg până la baie, nu durează mult, își anunță Nina fratele, apoi se ridica de la masă.

Însă ceea ce fata nu știa încă era că localul acela nu avea o baie pentru clienți. O mișcare proastă, într-adevăr.

Înconjură de câteva ori barul, scrută camera din priviri și ajunse la concluzia ca ușa pe care intrase Arțăgosul era singura din acea încăpere, deci baia nu ar fi putut fi nicăieri altundeva.

Deschise ușa și intră fără a analiza locul, convinsă fiind că se afla în baie. Dar când ușa se trânti în urma ei și privirea îi căzu pe pletosul ei favorit, mai mult dezbrăcat decât îmbrăcat, acela fu momentul când lucrurile începură să o ia cu adevărat razna; un țipăt surprins îi scăpă printre buze, apoi se dădu înapoi câțiva pași, căutând calea de ieșire, dar în schimb se lovi de un dulap din apropiere, care se prăbuși în fața ușii cu un zgomot puternic.

Mircea, notoriul pletosul, oftă obosit și îi aruncă o privire tăioasă. În loc să se îmbrace, își strânse părul într-o coadă și porni spre ea.

- Nu, promit ca rezolv asta, te rog! țipă Nina acoperindu-și fața cu mâinile.

În schimb, băiatul doar o ignoră și apucă bine dulapul greu, încercând să îl ridice de la pământ. Degeaba, nu se clintea și pace. Se pregăti să încerce să îl mai ridice încă o dată, dar tocmai când se aplecă din nou, toate becurile din vestiar se stinseră, părăsindu-i pe cei doi în beznă.

- Acum s-a luat și curentul. Minunat, de-a dreptul minunat! mormăi Mircea din colțul lui.

- Privește partea bună, avem timp să ne cunoaștem, nu?

- Norocosul de mine... oftă Mircea.

Nu fu nevoie de prea mult timp pentru ca Ștefan să își dea seama că se întâmplase ceva cu prețioasa lui soră mai mică. Acidul din Cola Ninei dispăruse complet și ea încă nu se întorsese.

Se învârti și el prin local, în jurul barului, căutând baia precum făcuse și Nina și se opri în dreptul aceleiași ușii, pentru că baia nu avea cum să fie altundeva, corect?

Oftă uşurat când auzi vocea surorii sale venind din spatele uşii, dar se încruntă când nu reuşi să o deschidă. Însă nu mai apucă să ceară nimănui ajutor sau explicaţii, deoarece toate luminile din încăperea se stinseseră.

Timp de câteva ore cafeneaua deveni un loc foarte liniştit, plin de lumânări parfumate care te îmbiau la o ceaşcă de ceai aromat şi o discuţie profundă, însă oricât de plăcută devenise atmosfera, Ştefan nu se putu abţine să nu se îngrijoreze pentru Nina. Mereu se gândea la ce era mai rău când venea vorba de ea.

Din fericire, cele trei ore se scurseră în cele din urmă şi când lumina reveni, Ştefan nu mai aşteptă nicio clipă să adune trei bărbaţi, aparent capabili să deschidă împreună uşa.

Într-adevăr, de cinci minute avură nevoie ca să o scoată pe Nina de acolo; nici mai mult, nici mai puţin. Surpriza veni însă, în momentul în care aceasta ieşi din încăperea ţinându-se de mână cu nimeni altcineva decât pletosul morocănos. Şi mai mult de atât, râzând. Amândoi.

Îi făcu veselă cu mâna fratelui ei, în timp ce se îndrepta spre ieşire, iar când văzu privirea nedumerită de pe chipul său, răspunse în fugă, cu un zâmbet ştrengăresc:

- Ce se întâmplă în vestiar, rămâne în vestiar, frăţioare.

Apoi înşfăcă din cuier geaca masivă de piele ce îi aparţinuse cândva tatălui ei şi ieşi împreună cu Mircea din local, mormăind mai mult că "niciodată nu ar fi crezut că va avea cu adevărat propriul său Marc Hudson".

Oltean Bianca
Clasa a X-a A

Imperiul celor alungați

- Dar trebuie! Spuse ea arucându-şi mâinile în aer. Gândeşte-te, Eber! Este o şansă unică, un articol inedit, ceva ce nimeni nu a mai făcut în istorie!

- Eu nu îmi asum să te las să faci așa ceva.

- Dar eu îmi asum să o fac!

Dinții îi erau incleștați, iar pupilele înecate în întunecimea irisului se măreau treptat cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Voia să facă acest lucru cu prețul vieții și o știau amândoi.

Eber expiră adânc dându-și jos ochelarii de citit aburiți să o poată vedea mai bine.

Nu știa ce ar putea zice pentru a o face să se răzgândească sau măcar să îi amâne nerăbdarea, de trei luni o tot amâna, iar ea se încăpățâna din ce în ce mai mult.

Privirea lui se ațintise acum pe fereastră, sau mai bine spus pe peisajul care se afla după aceasta: vara se încheia, iar tonurile toamnei începuseră a pătrunde în atmosfera Charlestown-ului, oamenii scoteau gecile groase din dulapuri și se îndreptau cu o oarecare voinicie să strângă recoltă muncită cu hărnicie din vara ce tocmai trecuse.

Timpul îl alergia și știa că dacă nu o lăsa să plece va pierde mai mult decât un articol bun, ci și pe cea mai de seamă jurnalistă din America.

- Este o nebunie, iar tu nu ești o nebună.

- Doar încearcă să faci un exercițiu de imaginație: oameni din Manhattan, New York, Texas sau până și din Los Angeles schimbă paginile cu degetele tremurânde citind purul adevăr, văzând dincolo de literele și de barierele care au fost puse în jurul acelor oameni. Vuietul bârfelor va acapara streșinile copacilor, va învolbura străzile Americii, va pătrunde până și în cele mai insalubre cartiere din această țară. Va fi știrea secolului, un articol pe care lumea nu îl va putea uita prea curând! Nu va fi om care să nu fi auzit de acesta, să nu îl fi citit. Eber scăpă un alt oftat.

Nu trebuia să fie medium ca să poată vedea cu ce îi aștepta viitorul la ușă dacă acest articol ar apărea în ziarul lor. Vedea faima, auzea zgomotul, simțea inimile cititorilor bătând și mai presus de toate acestea cunoștea flacăra care ardea în sufletul Lucindei.

Acesta alunecă din nou în melancolia toamnei urmărind alunecarea lină a picurilor de ploaie pe geamul biroului, în depărtare vedea cum un castan se lepăda de roșiaticile-i frunze cărora le fusese alături din prima zi în care au înmugurit. El fusese alături de ea încă de la primul articol pe care acesta i l-a citit din revista școlii, unde văzuse mai mult decât un articol sau un copil cu mult potențial jurnalistic, acesta văzuse patima fetei pentru a dezvălui adevărul, iar din acel moment au trecut zece ani de colaborare și de articole extraordinare.

- Te rog Eber...Este tot ce mi-am putut dori vreodată.

- Lucinda, tu știi prea bine că în singurătatea mea eu te-am considerat ca propia-mi fiică, iar ca orice tată... nu îmi doresc să te pierd.

- Și nu o vei face, promit ca o să mă întorc, promit că voi face orice îmi vei cere tu, dar te rog mult de tot să mă lași să o fac.

Cerul scăpără un fulger și dintre picuri de ploaie de afară unul se inflirtă în birou, însa nu era adus de cer, ci de se scurgea încet pe obrazul lui Eber.

-Atunci e timpul să te las să pleci în Orașul Psihopaților

Iamandi Andra-Ioana

Clasa a X-a A

Requiem

-Auzi?... Auzi cum vântul pălmuieste vela și cum stropii izbesc puntea în repetate rânduri în așa fel încât parcă te acomodezi cu zgomotul continuu? Aste e o zi frumoasă față de ce a fost acum doi ani, când căpitanul a devenit și șchiop și fără viață.

-Dar el nu e jos în birou, cum zice el?

-Ba da, mă, cap de catarg; ce vreau eu să spun e că nu mai simte pofta de a călători, de a fura băutură, bani, nici măcar femei.

-Aaah, da.

-Mă rog, mă duc să verific vecele.

-Stai, ce s-a întâmplat acum 2 ani?

-Înainte noastă, a avut un echipaj cu care a călătorit aproape 20 de ani, de când era un mucos ca tine; cu ei a fost unde nici nu ți-ai putea închipui. Unde cei ca noi sunt mai negri și fără cârpă în jurul cracilor, până unde cade zi și noapte zăpadă. Atât de mult râdea, cică, doar când dormea nu o făcea. Dar când s-au dus spre Caraibe, apa a prins viață de zdruncina puternic întregul vas. Un val așa de mare a izbit catagul. Și a căzut. Jumătate de echipaj în adâncuri, jumătate ruși în două de catarg, numai căpitanul a rămas viu, cu un picior. Unii îi spun noroc chior, el îi spune blestem.

-Acum unde ne îndreptăm? întrebă tânărul.

-Unde valurile ne împing și vântul nu bate. În iad, băiete.

Tânărul Edric îl privi nedumerit și neliniștit pe bătrânul Barker. Dar se liniștise când și-a amintit cum exagerează și face mișto de noii recruți. Doar că de data asta nu zâmbea și nici nu avea o sticlă de rom în buzunar.

Barker ieșise din depozitul de tunuri, unde dormea echipajul și se îndreptă spre punte. Nu se grăbea, știind că velele sunt nevătămate de ploaia de primăvară ce cădea neîncetat. A urcat scările cât să vadă împrejurimile, nu mai mult. Nimic ieșit din comun. Nu aveai ce să vezi din cauza ploii mototolite cu ceața subțire de nopate spre dimineață. Însă auzi ceva. Încet. Încet. Pe lângă ploaie. Un... tocănit. De vâslă. Bătrânul Barker se repezi la babord, de unde îi se păru că venea zgomotul. Începuse să sufle un vânt amarnic. De parcă nu îl lăsa să vadă ce tocănea. Se chinuia să înfrunte suflul aspru și zdravăn al vântului și gălețile de apă aruncate din toate părțile. Cu greu ajunse acesta la margine să vadă ce produce zgomotul neobișnuit. Bătrânul își ștresa fața și ochii de apă ca să vadă pentru câteva secunde. Barba lui argintie, pufoasă și destul de scurtă pentru un bărbat de vârsta lui, era așa de grea că simțea că avea greutate la pomeți. Și vede un bărbat, nu, un tânăr pirat care urla după ajutor.

-Frâghie, frâghie!! urlă tânărul, fie-vă milă!! Chiar dacă se vedea că urlă din răspuțeri, tot se auzea parcă în surdina din cauza vâjâitului puternic.

Barker nu era cel mai cinstit, sau cel mai bun, era un pirat până la urma urmelor, dar ce mama naibii, poate are băutură, gândi acesta. După ce bătrânul îl privi pe tânăr pentru câteva momente, îi aruncă o frâghie și o legă de catarg, un nod nu foarte reușit, dar pentru cineva care de-abia vedea, era tot ce îți puteai dori. Tânărul, speriat și totuși recunoscător pentru ajutorul acordat, urcă într-un moment. Acesta, cu ultimele lui puteri, se trânti pe punte în timp ce gâfâia ca un câine într-o zi toridă de vară. Își trase sufletul pentru câteva momente și după sări la picioarele lui Barker drept mulțumire. Însă bătrânul își scoase sabia ruginită, și i-o pune la gât.

-Spune-mi un motiv, și unul bun, ca să nu îți desprind capul de corp.

Tânărul pirat era surprins de vorbele acestuia, dar și speriat.

-Lasă-mă să vorbesc cu căpitanul și ai să vezi că merită să-mi cruți viața.

Barker se uită de sus până jos la acesta; avea părul destul de lung la cât de tânăr părea să fie, avea pielea puțin mai închisă la culoare, și o mustață scurtă, parcă nelalocul ei, era destul de slăbuț, nimic neobișnuit în afară de o cicatrice puțin mai lungă sub ochiul drept.

-Bine, bătrânul își puse sabia la loc, dar ca să mă asigur că nu o să faci pe nebunul jos, aruncă-ți armele.

Tânărul îl privi cu ochi mari pe bătrân și scoase un cuțit lung care, la cum arată, nici o frunză nu mai putea să tăie. Îi dădu drumul ca să cadă pe punte.

Cei doi se îndreptau încet spre cabina căpitanului. Barker bătu cu pumnul în ușă destul de zdravăn. Din înăuntru se aude un vag *Intră*; în acel moment, bătrânul și tânărul pirat se repeziră înăuntru ca să scape de picurii rapizi și mari de afară. Înăuntru erau câteva lumânări care luminau doar o mică parte din încăperea. Erau duzine de sticle goale ce se rostogoleau încet dintr-o parte în altă a cabinei. În spate de tot era o masă cu vreo două scaune într-o parte și una în cealaltă, pe una dintre ele ședea un bărbat înalt și puțin lat în umeri, dar cocoșat. Era îmbrăcat într-o haină lungă, neagră, care îi ajungea puțin mai jos de genunchi, în cap avea pălăria clasică de căpitan, însă, era întors cu spatele spre ușă și cu față spre un mic gemuleț, crăpat.

-Căpitane, l-am găsit pe unul aproape înecat în zona de babord, așa că l-am luat sus. Cică are un motiv bun pentru care să îi cruț viața.

-Și care e acela? Răspunse căpitanul cu un ton plictisit și nepăsător.

-Insista să ți-l arate ție mai întâi.

Căpitanul s-a întors încet spre ei, cu tot cu scaun. La lumina lumânărilor care dansau sporadic pe masă i se observau barba și plețele lungi negre și albe în vârfuli. Era alb precum varul de pe perete, niște ochi destul de mici și negri, cu niște cearcăne la fel de mari aproape, un nas turtit și niște buze mici și roșii, pe care abia le observai din cauza bărbii stufoase.

-Seară bună, se repezi tânărul. Vreau să vă arăt ceva ce o să vă placă. Acesta scoase o cârpă destul de ruptă în părți.

O desfăcu și lăsă să se vadă niște forme și câteva linii trase cu cerneală de proastă calitate.

Barker se uită la ea și o înșfăcă din mâna tânărului. Se uită pe toate părțile să vadă ce valoare anume are această carpoanta.

-Căpitane, asta își bate vâsla de noi, a zis scoțându-și sabia, nu cred ca merită să-l păstrăm.

Bătrânul aruncă bucata de material pe masă. Căpitanul se uită puțin la ea și tresări într-un moment și o luă în mână. Se uită cu niște ochi neobișnuiți de mari, ce îi sclipeau ca-n povești. Acesta se ridica, cocoșa dispăruse, și atunci observă ce înalt era cu adevărat; se repezi la sabia lui agățată de cingătoare și i-o pune la gâtul tânărului.

-Cine dracu ești copile? întrebă cu tot sufletul, parcă abia atunci îi auzea vocea adevărata, groasă și impunătoare. Cum te numești?

Tânărul mai avea puțin și își dădea duhul la ce speriat era, nici să înghită nu mai putea.

-Ned Barlow, spuse tânărul tremurându-i vocea și picioarele.

Se lasă liniștea într-o secundă, nici măcar ploaia nu se auzea. S-a auzit numai un clinchet, din cauza că sabia căzuse pe podea. Fața căpitanului era de nedescris, plină de uimire și emoții.

- B..B..Bar..Barlow? șoptea chinuit căpitanul.

- Da, spuse ușurat, dar în același timp mirat.

-Câți ani ai?

-19.

Iar s-a lăsat tăcerea peste cameră. Barker se chinuia să înțeleagă ce naiba se întâmplă acolo. Dar își amintise că auzise o poveste tragică a căpitanului și a co-căpitanului, prietenul lui vechi. Jerrick Barrow. În acel moment căpitanul îl luă în brațe, și plângea, nu ca o fată, ca un bărbat.

-Căpitanul Moore Requiem, îi întinse mâna la puști. Bun venit la bord. Cei doi strânsesă mâna. Moore zâmbea pentru prima oară după ceva timp.

-Barker! zise dintr-o dată căpitanul. La prima rază de soare să îi văd pe toți handralăii pe punte, în linie. Avem treabă.

La aceste spuse bătrânul o luă la pas mai repede ca niciodată. În birou au rămas numai Căpitanul Moore și Ned. Bărbosul i-a trântit o sticlă pe masă la băiat și a început să-i povestească de toate marile aventuri în care a fost cu tatăl lui.

- Tu nu l-ai văzut niciodată pe tac-tu, nu?

- Nu am avut ocazia, însă maică-mea a zis că era un om bun chiar dacă era pirat.

- Adevărat grăiește mă-ta.

Câteva ceasuri mai târziu tot echipajul, care era format din scheleți ambulănți și din malaci cu minte de găină, era aliniat și fără habar din ce cauza era așa de urgentă această militarie. Din partea opusă a punții se auzea un pas și-un toc, un pas, și-un toc. Se vedea silueta înaltă și dreaptă a căpitanului Moore și cea a tânărului pirat, noul recrut al echipajului. Ned se repezi puțin să se pună și el în linie unde îi era locul. Toate perechile de ochi erau ațintite spre el. Nimeni nu îl știa, când ei s-au culcat, asta nu era aici. Se auzeau șușoteli din toate părțile, până când tocănitul se auzea mai aproape și se auzea mai tare, mai apăsător pentru ca să se facă liniște.

- Auziți, bă, ăștia de dați cu mucii-n fasole, asta e un nou membru al echipajului, îl cheamă Ned Barlow, fiul lui Jerrick Barlow. Pe scurt și pe lung, dacă vă atingeți de el, scândură scrie pe voi. Bun, o să o luăm spre sud-vest de acum încolo, nu mai mergem în *Espagna*. Toată lumea se uita cu ochii bulbucăți, dar niciunul dintre ei nu voia să întrebe de ce și mai ales pentru ce. Toată lumea știe ce să facă, Wick, trage și tu puțin de timonă să o luăm spre Amazon. Ned, tu șterge puțin puntea. Atât, la pas toată lumea.

Nu trecu foarte mult timp de la întâlnirea cu tot echipajul când Barker a intrat în biroul lui Moore să discute câteva vorbe cu el.

-Căpitane, tot respectul, dar ați uitat de ce o luăm spre *Espagna*?

-Nu, nu am uitat dragă Barker, dar asta merită de nenumărate ori mai multă trudă ca ce am fi furat de acolo.

-De ce va păsa așa de mult de expediția ce o să o facem acum? întrebă bătrânul nedumerit.

-Harta pe care o are puștiul am mai avut-o o dată în mâini. Acum mulți ani am avut anume unul numit Weldon Rouge, cu atâta silă i-a spus numele că abia se înțelegea. Asta după câteva vizite în zona Angliei s-a hotărât să plece din echipaj cu bani cu tot, nu a fost singurul din echipaj care a dispărut fără urmă la acea vreme. Am rămas eu și cu bătrânul puștiului și o mână de oameni pe corabie. I-am blestemat zilele ființei ăleia un an de zile. Mă rog, după ceva vreme am atras câțiva nerozi în echipaj care au stat un timp mai îndelungat. Într-o zi, după mulți ani,

dăduse norocul peste noi, și blestemul peste Weldon. Jerrick primise o bucată de hartă de la cineva care a fost în echipajul lui Rouge. Acesta îi povestise că după ce a mai cotrobăit prin Anglia și Franța de câteva ori a devenit paranoic. Așa că și-a ascuns toată comoara într-o cavernă, după care îl apucase nebunia, acesta și-a omorât aproape tot echipajul, respectivul domn fiind cel care supraviețuise. El a auzit după un timp că Rouge dădu-se colțul. Iar cum îl ura la fel de mult cum îl uram și noi, s-a gândit să facă o faptă bună, ca acesta să nu se bucure de comorile adunate în timp, nici măcar în lumea de apoi. I-a dat o hartă spre caverna respectivă lui Jerrick, iar el făcuse o copie, dar prostul o uitat-o acasă. S-a gândit bine, ce e mai bună decât o hartă? Două.

Ochii bătrânului Barker scilipeau de ceva vreme visând la ce comori o fi avut acel Weldon, așa că o tăie din scurt cu un „*Da, să trăiți!*”, cum Moore nu a mai primit niciodată de la nimeni.

Cerul era senin ca-n vise, apa nu foarte agitată cu valuri mijlocii ici colo. Corabia nu era cea mai bună, arătoasă, rapidă, dar era ce era. Chiar dacă nu lucea puntea sau babordul ori tribordul se vedea truda și transpirația care au fost necesare pentru crearea și repararea acestei corăbii de dimensiuni mijlocii. De departe s-ar fi văzut cu cât suflet munceau toți, doar după ce Barker a început să povestească tuturor de ce le-a zis căpitanul. Nu a luat foarte mult să se răspândească și cele mai urâte și crude idei.

-După ce termini de lustruit partea asta vino la tunuri, i-a șoptit Edric lui Ned.

Tânărul Barlow era confuz, dar ce avea de pierdut? După câteva momente, când nimeni nu era atent la el, acesta se îndreptă încetul cu încetul spre camera de tunuri unde îl vede pe Edric destul de nedumerit și puțin speriat.

-Uite, nu avem timp să stăm la taclale, Barker vrea să îl trădeze pe Moore și să ia el comoara lui Rouge, o spuse tânărul repede și greu de înțeles, ar fi bine să îl anunți pe căpitan până nu e prea târziu. Moșarul adună repede oameni care să îl abandoneze pe Moore, și să plece destul de grăbit.

-De ce îmi spui asta? se răsti Ned. Tu nu vrei să îl trădezi?

-Nu îmi place de Barker, și chiar dacă nu am vorbit vreodată cu căpitanul, mai bine aș lupta pentru el.

Edric dispăruse în umbre. Tânărul Barlow se repezise spre biroul căpitanului, dar încetinise dintr-o dată ca să nu pară suspect în fața celorlalți că ar știi de planul lor.

-Căpitane! dădu buzna Ned în biroul acestuia și închise zgomotos ușa.

-Aoleu, băiete, ce e? Ai văzut o sirenă? HAHA! Râsul căpitanului era unul bolnăvicios. În timp ce acesta râdea i se vedea dantura care era alcătuită din doi dinți sus, cei de iepure, și câțiva mai mulți jos.

-Nu e de glumit domnule Moore, spuse pe un ton mai sumbru și de speriat tânărul.

-Ce e? Nici când ți-am pus sabia la gât nu erai așa palid.

-Barker vrea să va trădeze căpitane, o spuse acesta cu un ton trist și îngrijorat.

-Barker? Boul ăla bătrân? HAHA! N-are atâta minte ăla că să mă trădeze, îți zic eu! spuse el pe un ton glumeț și miștocar. Hai du-te la lustruit că sunt sigur că n-ai terminat.

Ned a ieșit din birou observând faptul că Moore nu o să îl bage în seamă. Așa că s-a dus să continue de curățat puntea, ca să nu pară suspect. Nu avea ce face. Nu putea să se riște să înceapă să întreabe oameni dacă sunt de partea lui Barker, deoarece el îi spunea în față acest lucru dacă te credea destul de încredere și curajos. Edric era de negăsit. El ar fi fost singura persoană cu care putea vorbi tânărul Barlow. Cortina nopții căzu repede. Când se ducea spre camera de tunuri nu voia să privească în ochii nimănui, ca să nu se pună problema să nu mai prindă dimineța.

Trecu o zi, trecură două; era neobișnuit de liniștit. Nimeni nu vorbea cu nimeni, rareori se privea cineva în ochii altuia, fiecare își vedea de treaba lui, asta era suspect, poate că au abandonat planul de a-l trăda pe Moore, poate că nu. Dintr-o dată, liniștea ce se așternuse peste corabie a fost alungată, ca o ceață densă și groasă de un suflu puternic de vânt, iar vorbele urlate de Wick, care stătea sus pe catarg pe post de șoim, erau acel vânt.

-PĂMÂNT! PĂMÂNT! HAHA! nu se poate descrie bucuria pe fața lui slabă cu mustață groasă.

Toată lumea, indiferent ce făcea, chiar și căpitanul Moore, îl auzise din adâncul biroului. Caverna pe care toată lumea o admira de departe era foarte ușor de observat, indiferent de câți ochi aveai. Pe cât de repede se apropia corabia de zona stâncoasă pe atât de repede îi creștea ritmul inimii tânărului Barlow. În momentul în care bărcile mai mici depozitate în corabie au avut primul contact cu nisipul de acolo, a început veselie. Toți se minunau de monezile de aur și de toate kitsch-urile de acolo, precum și de câteva sceptre aurite, dar nimeni nu avea zâmbetul mai mare pe față decât bătrânul domn Barker. El se tăvălea prin bani și îi arunca în sus. Până într-un moment, când parcă i-a venit dintr-o dată mintea la cap și se oprise din a se prosti pe acolo.

-Moore, nu ai idee în ce groapă ai căzut.

Acesta era cu zâmbetul pe buze și era înconjurat de o parte din echipaj cu săbiile în mâini. Dar, spre surprinderea lui, nu era tot echipajul de partea sa. Era doar o jumătate, cealaltă jumătate fiind de partea lui Edric, care avea și el o parte din malaci dar și din cei care păreau mai puțin oameni și mai mult bețe.

-Ei bine, bătrâne, nu ești singurul care e înconjurat de oameni de încrede, și-i aruncă o privire lui Edric, zâmbindu-i recunoscător, iar Edric la fel.

Fără a pierde timpul toată lumea a sărit la luptă. Ned se repezi la un sceptor din aur, care era mai bun decât nimic în acel moment. Clinchetele săbiilor se auzeau din toate părțile cavernei. Sângele zbura dintr-o parte-ntr-alta. O luptă aprigă avea loc între Barker și Moore, amândoi erau iuți la sabie, dar aici conta și cât de murdar puteai să joci. Se văzu o mișcare rapidă în zona gâtului lui Barker, după care căzu lat pe nisip. În secunda în care Barker a dat colțul, un sfert din cei rămăși de partea lui au luat-o la goană, iar restul au fost atât de distrași de moartea acestuia încât le-au dat un avantaj mic celor de partea lui Edric. Însă, nici căpitanul nu a scăpat ieftin. Căzuse în genunchi, iar cămașa lui albă avea o pată din ce în ce mai mare de sânge în zona pieptului. Ned țâșni mâncând pământul spre Moore.

-L-am tăiat pe fraier, hah, surâse acesta slăbit din cauza pierderii de sânge constantă. Luați cât puteți și haideți pe corabie, strigă el din răspuseri să îl audă toți care au mai rămas, că să nu își piardă speranța sau și mai rău, să dea la șoareci. Ned se chinuia să nu fie afectat, dar trebuia. L-a urcat pe căpitan într-o barcă mică și a început să vâslească mai repede ca malacii din celelalte bărci. Toți se îndreptau spre corabia ancorată la vreo câțiva pași buni de țărm.

Aceștia au urcat înapoi pe punte cu o parte din averea lui Rouge și cu Moore cel rănit. Ned îl lăsa jos, se vedea că voia să-i spună ceva, așa că s-a aplecat ca să îi ușureze treaba căpitanului.

- Dacă e să-mi dau duhul, să fie primit, dar apa să-mi fie mormântul. Se făcu liniște, se auzea cum se chinuia să respire, dar acea liniște tristă a fost întreruptă de vorbele lui. Aruncă-mă lângă tătâne-tău, și-i puse pălăria de căpitan pe capul tânărului, poți să-mi iei sabia și haina, dar cred că ți-e cam mare, heh, surâse el. I-au rămas ochii întredeschiși, dar avea un zâmbet frumos care i-a rămas pe față.

Tânărul Barlow îi scoase haina încet. A luat un pumn de bani și îl îndesă îi îndesă în buzunarele lui Moore. El și Edric l-au ridicat și l-au aruncat în ocean. În timp ce cădea, îi flutura părul lung și barba stufoasă, dar chiar și așa, încă avea acel zâmbet pe față. Ned luă haina, ale cărei mâneci îi erau puțin lungi, și se uită la echipaj și la Edric cu niște ochi înlăcrimați, dar reuși să schițeze un zâmbet în timp ce își ștergea lacrimile.

S-a dus încet spre timonă, și o luă în mâini. Edric îl urmă. Acesta sparse liniștea cu o întrebare:

-Mergem în *Espagna*, căpitane?

-S-o luăm din loc, zic, răspunse Ned zâmbind înapoi.

-Aye aye! strigară toți în cor.

Ancoră se ridică, timona se învârti, toată lumea trăgea de frânghii într-o veselie neobișnuită, dar bună.

Maftai Alexandru-Dan

Clasa a XI-a A

Overthought

Vântul îi bătea prin barba deasă, iar frigul i se instala încet în oase. Deși își simțea capul precum o pernă de ace, tânărul bărbat își păstra mersul rapid constant. Simțea nevoia apăsătoare de a bea ceva, lucru neobișnuit pentru el.

Furia colectivă a omenirii, iubirea necondiționată, lăcomia, speranța, frica și compasiunea toate năvăleau asupra gândurilor sale, provocând o furtună acolo unde, odinioară, domnea pacea. Crezuse că, accesând mințile tuturor, îi va fi mai ușor să înțeleagă natura firii umane și să ajute la dezvoltarea acesteia, oprind războaiele, rezolvând probleme mondiale și controlând pe oricine avea să se opună. În schimb, reușise să-și transforme viața în iadul pe pământ, milioane de gânduri răsunându-i în cap ca tobele unui marș și, odată cu ele, fiind copleșit de sentimentele transmise de acestea.

Dar ceva se întâmplase în ultima zi. Fiind pe punctul de a-și curma suferința, sesizase o pauză, un gol, liniște. Un moment în care gândurile sale nu erau eclipsate de nicio altă idee, niciun alt concept, nicio altă emoție străină. Gustase din nou Edenul, chiar și pentru o clipă. Și

știa de ce. Undeva, în apropiere, trebuia să existe o persoană a cărei minte el nu o putea citi. Probabil că persoana existase dintotdeauna, dar , departe fiind, prezența acesteia era pierdută în fluxul gândurilor colective.

Simțea că se apropie, recăpătându-și treptat liniștea interioară, iar durerea de cap se ameliora încetul cu încetul. Mentea lui acționa precum o hartă radar, dar în loc de a se îndrepta spre punctele ce pulsau puternic, acesta mergea spre singurul loc calm. O ploaie mărunță începuse odată cu intrarea lui în pădure. Nu îl interesa aspectul său grotesc și nu se gândise la întâlnirea propriu-zisă. Nici decorul neobișnuit nu îl intriga. Tot ce îl ghida era gândul obsedant al liniștii.

În primul luminiș se contura figura unui bătrânel stând pe un scaun, privind în gol când la copacii din jur, când la cerul înnorat. Văzându-și absolutul în fața ochiilor, se apropie încet de el și, punându-i o mână pe umăr pentru a-i atrage atenția, îi spuse:

-Pot auzi gândurile tuturor oamenilor și le pot discerne pe fiecare în parte. Ale tale, însă, îmi scapă, mintea ta oferindu-mi în schimb pace și calm. Aș vrea să știu cum de se întâmplă una ca asta și să îți cer, dacă e cu putință, să mă ajuți să păstrez acest calm.

Ochii mari și miloși ai bătrânului se schimbă într-o privire încruntată, aspră, de parcă după un timp îndelungat se săturase de a ajuta pe alții, dorind să se ajute doar pe sine.

-Nu înțeleg ce vrei să spui despre toate aceste gânduri și nu am nici timpul, nici voința de a o face. În schimb îți pot spune că și eu îmi caut pacea interioară și simt că mi-a venit în sfârșit vremea la ea.

Cu aceste cuvinte bătrânul își închise ochii, respirația încetându-i, corpul devenindu-i moale și greu. Lacrimile tânărului se alăturau stropilor de ploaie, iar intensitatea țipătului său era acoperită, în capul lui, de zarva gândurilor tuturor, ce-i inundau din nou mintea, ca un fluviu întâlnind un altul.

Bujac Cosmin
Clasa a XI-a A

CHESTIONAR

1. Câte de des citești?

- a. Mai puțin de 30 de minute pe zi 13/60
- b. 30 de minute pe zi 17/60
- c. O ora pe zi 23/60
- d. Două ore pe zi 4/6
- e. Mai mult 3/60

2. Ce autori ai citit în această perioadă?

- a. Români 14/60
- b. Străini 46/60

3. De unde îți procure cărțile?

- a. Din librării 15/60
- b. De pe site-uri specializate 25/60
- c. Din biblioteci 9/60
- d. Le împrumut de la prieteni 11/60

4. Ce gen de cărți preferi?

- a. Dragoste 16/60
- b. De specialitate 4/60
- c. SF 8/60
- d. Acțiune 14/60
- e. Dramă 4/60
- f. Altele 14/60

5. Înce format prefer să citești cărțile?

- a. Hârtie 52/60
- b. E-book 8/60

6. De unde afli noutăți despre cărți?

- a. De pe rețele sociale 26/60
- b. De pe bloguri/canale de YouTube cu și despre cărți 7/60
- c. Din recomandările prietenilor/familiei 15/60
- d. Altele 12/60

7. Ce tip de literatură abordezi?

- a. De specialitate 4/60
- b. Poezie 4/60
- c. Teatru 3/60
- d. Roman (istoric, de aventuri, de dragoste, polițist, etc.) 49/60

8. Unde citești cel mai mult?

- a. Acasă 52/60
- b. Bibliotecă 6/60
- c. Parc 2/60
- d. Alte locuri publice

9. Cum ai ales cărțile lecturate?

- a. Recomandări 41/60
- b. Recenzii 15/60
- c. După autor 4/60

Concluzie:

În urma acestui chestionar de lectură, ne bucurăm să aflăm că fiecare elev (din clasele a IX-a A, a IX-a C și a X-a A) acordă o bucățică din timpul său pentru a se relaxa cu o carte în mână și pentru a-și îmbogăți vocabularul cu ajutorul acesteia. Față de anul trecut lecturile s-au diversificat, deoarece nu au fost comune. Anul acesta printre cărțile preferate ale elevilor se află: „Cartea memoriei”, „Răzbunarea”, „Cititorul din peșteră”, „Fata cu palton albastru”, „Cele 13 motive”, „Memoriile unei gheișe”, „Sub aceeași stea”, „Fără speranță”, „Jurnalul Annei Frank”, „Fata din tren”, „Un altfel de fericire”, „Îngeri”, „Teoria atomică”, „Metro 2033”.

Iulia Borșa
Claudiu Suciu
Clasa a X-a A